

THƠ TRẦN VĂN LỆ

Nhớ Em Hai Hàm Răng Có Một Chiếc Răng Khểnh

Em ôm một chồng sách đi cho các bé thơ...Em giống như ngày xưa, thương
từng đầu em bé...

Em giống như giọt lệ anh ứa ra một chiều. Tuổi thơ đẹp bao nhiêu sao
người lớn bỏ mặc?

Những bé nghèo cơm vắt đi học trưa đường xa...Những con mắt như hoa
nở vì tương lai mới...

Người ta chỉ chờ đợi cái gì vui cho mình. Ít người có cảm tình với bà con
nghèo khổ!

Em làm anh thêm nhớ...một thời xưa của anh: cúi xuống mái đầu xanh dỗ
từng em bé bỏng...

Em ơi đời sẽ hồng nếu mình quên văn chương! Văn chương vừa là xương
cũng vừa là máu thịt!

Em còn yêu nước Việt...là em còn yêu đời! Anh nhớ quá nụ cười...em như
hoa hồng nở!

Em đúng là nỗi nhớ, và anh sẽ trở về, đổi em chiếc non mê...trao em hoa
thiên lý!

*Em à, muôn Thế Kỷ, anh giữ một tình em. Trời đang mưa, êm êm, áo lụa
em trong gió...*

Anh hôn nụ hoa nở là anh muốn nói rằng...nhớ em hai hàm răng, có một
chiếc răng khểnh!

Ngày Đầu Thu

Ai đó đang hát ru...Ngày đầu Thu còn tối. Không có ai để hỏi: Đã sáng thật rồi chưa?

Tôi không nghe tiếng mưa. Ngày đầu Thu chắc nắng. Đồng hồ chỉ tám giờ. Tôi vẫn còn muốn ngủ!

Tôi nhìn cánh cửa sổ. Không thấy nắng chiếu vào. Chỉ nghe tiếng cây chao, thì thào là tiếng hát...

Trong tiếng hát có nhạc, nhẹ như giọng người ru. Tự hỏi mình đang đâu, Bình Tân hay Bình Thới...

Trong mơ màng ai nói: Anh đang ở Bình Tân. Hình như tôi mơ chẳng? Tôi biết tôi ở Los...

Phải chi trời ử dột, tôi đừng ở tại đây, tôi về trên đường bay tựa vai ai ngủ tiếp...

Bây giờ, thôi, không kịp. Một ngày mới nửa rồi. Khi tôi thấy mặt trời thì Bình Tân trắng hiện...

Nhớ người nghe được tiếng vang vang lời hát ru: Gió mùa Thu Mẹ ru con ngủ, năm canh chày thức đủ năm canh...

*Chắc em có nhớ anh? Nhớ thời đi Thủ Đức, có người gạt nước mắt đưa con
cho chồng hôn...*

Chín tháng chồng ra trường. Nhiều năm chồng chiến trận, nghe lời ru vang
vọng theo tiếng súng tiếng bom...

Tôi thức dậy, tỉnh hồn, đi đến mở cửa sổ. Ngày đầu Thu sáng tỏ, đêm Bình
Tân xa xăm...

Chắc tôi sẽ về thăm người tôi gặp năm ngoái trên đường em về Ngoại cùng
đường tôi về quê...

Lục Bát Trong Ý Niệm

Tôi về lối ấy mà thôi! Lối em đi có một thời em đi. Áo dài và gió Xuân Phi.
Bình minh một đóa hoa quỳ tự đứng...

Tôi về mai mốt hư không, chẳng sao em ạ Thu dung mịt mờ. Nha Trang
còn những bài thơ Thành Diên Khánh dấu còn bờ thành hoang...

Tôi về...có thể tan hoang, đường xe lửa về Dran mất rồi. Con chim xanh
đứng trên đồi Cà Beu nó hát một hồi Thiên Thu!

Tôi về...theo trái mù u, tôi lăn theo giọt sương mù chân em. Có người sẽ
bảo tôi điên, lòng tôi tôi biết: tình riêng một người!

Tôi về, em khóc, em cười, em vui mới đó, buồn rồi, chẳng sao. Hôn em đôi má hoa đào, tôi xin Ba Mạ ngày chào đón em...

Mình đi quanh nhé Danhim. Em ngồi xuống nhé, gối êm vai này. Tôi tin sẽ có một ngày, tôi làm gió thổi áo dài em xưa...

Cây Đa Cổ Độ

Ôi chiều không có nắng!

Đó là câu thơ sao?

Bỗng dưng nghe nghẹn ngào, hình như tôi mới hỏi...ai đó, mà ai mô?

Chiều Nam Phổ, chiều thơ, ai bà ba xanh lục, ai đôi mắt như ngọc, ai miệng cười như hoa?

Gió lành lạnh Cà Beu...Gió bay qua Cầu Đất. Có một bầy ong mật bay ngang một đồi trà. Ai đó vừa thoáng qua, áo bà ba xanh lục...

Em ơi anh nhớ nhất: áo em gió bay lên cái eo như lãng quên có một người đứng ngó. Rồi bữa đó về nhớ. Rồi bữa đó tương tư!

Ôi chiều như chiều thơ...bởi chiều không có nắng! Tôi nghe lòng nặng nặng...mình mang người ta theo?

Người ta là người yêu? Hoa diễm kiều hoa lệ...hình như em Thạnh Mỹ?
Hình như em Lạc Lâm?

*Đâu thì cũng xa xăm như vườn cau Nam Phố! Ngoại trở mình trong mộ,
cháu của Ngoại mô chừ?*

Chiều như chiều mùa Thu, em ơi bốn mùa nhớ nên cây đa cổ độ xanh màu
xanh áo em...

Khói Chiều Xanh Ngọn Cau

Em nói Huyện Đơn Dương em thương quá, em ở. Mùa nắng hoa quỳ nở,
Xuân về có tầm xuân...Cũng có chút mùa Đông, lạnh căng phồng áo gió...

Em nói từng cọng cỏ ở đây em cũng yêu...mà cỏ mọc rất nhiều, em yêu anh
vô tận! Em đưa tay phủi phấn trên má em, anh thương!

Thương quá hà Đơn Dương! Thương quá chừng Thạnh Mỹ. Nhớ em hồi bé
tí, áo dài trên gối...bay! Biết bao nhiêu đám mây đậu trên đầu em đó. Anh
chỉ muốn làm gió về vuốt tóc em thôi...

Em ơi tại sao đời bày chi cuộc dâu biển không để cho én liệng hoài hoài ở
Filnôm? Sao khu rừng Định An người ta nở lòng phá? Những đời cao núi
cả...khi không thành rẫy nương!

Thương quá hồi Đơn Dương, Quê Hương nhìn đứt ruột. Mạ chân còn đôi
guốc, Ba chân lê giép lê. Mong hòa bình, đã về...mà hòa bình tươi tã...Em

đội hoài nón lá, nón lá thành nón mê. Em mãi là gái quê trong thơ Hàn Mạc Tử. Chừng nào em xa xứ, mai nào bỏ cuộc chơi?

Anh thì ở xa xôi...

Đơn Dương là giọt lệ...

Mưa, hồi chiều, mưa xế, khói chiều xanh ngọn cau!

Cho Em Khóc Rồi Em Ngươi Ngủ Tiếp

Em thức dậy giữa chừng khuya khoắc, đọc thơ anh rồi úp mặt khóc thầm...

Mình quen nhau mà chẳng có lần thăm! Đường em đến trường không dài muôn dặm...mà mỗi tắc đường hoa thiên lý long lanh! Đường này xưa, anh dừng bước quân hành, anh uống nước kia, trời ơi con suối! Trong giấc mơ em, con suối chảy rì rào...

Hay róc rách? Có phải anh rửa mặt hồi nao...nước có đục, lẽ nào là máu?
Là bụi đường, anh vuốt quần vuốt áo, là câu gì anh muốn ngỏ với em?

Em thức dậy, anh à nửa đêm. Trăng đã lặn, sương mái nhà lộp độp. Anh đâu biết là em đang khóc? Em khóc thầm ờ nhĩ, có ai hay? Thơ của anh, anh viết cho ai? Em yêu quý? Sao không là Tổ Quốc?

Sao anh không nói gì với cây gỗ mục...với chim rừng không còn chỗ nương thân. Sao anh không nói với ai đó thật gần, gửi cho em chi bài thơ đau đớn? Bụng em đang đau, ruột em cuồn cuộn. Cha mẹ học trò không đủ tiền đóng học phí cho con. Em sẽ đồng lương? Em chia sớt chút buồn...Mỗi

một chút, kiến làm nên cái ổ, con ong mật làm nên đời ong chúa...Em làm
gì cũng chỉ đạt hư vô!

*Nửa đêm em, buồn chẳng phải bây giờ. Cho em khóc rồi em nguôi, ngủ
tiếp...*

Đường Xa Mấy Cũng Thành Gần

Em nghiêng chiếc nón nghiêng chiều
Nghiêng con én liệng rồi nhiều cái nghiêng...

Cái gì tròn khuyết cũng duyên
Đóa hoa hé nụ có riêng nỗi niềm:

Là ai đó chỉ là em
Trắng kia sáng tỏ bên thềm một trăng!

*Em nghiêng nón lá bâng khuâng
Đường xa mấy cũng thành gần trong mơ!*

Em ơi nhớ tự bao giờ?
Hôm qua nói nhớ, bây giờ nhớ hơn...

Liệu rồi lát nữa hoàng hôn
Không thấy khói tỏa, ai buồn hơn ai?

Thời Gian

Hôm nay em nhớ, đó, anh không thấy mặt em! Hay là...trăng chưa lên?
Hay là em đi vắng?

Anh gõ cửa ba lần, cánh cửa một bất động! Trên trời mây gợn sóng...mưa
ngày Rằm Trung Thu?

Câu hỏi, mới mấy câu, ai đáp lời mình nhỉ? Em gài cửa quá kỹ...hay cái cửa
ghét anh?

Vườn em, hoa cỏ xanh, có vài nụ hồng nở...cái gì anh cũng nhớ, lần anh
gặp em, đây...

Anh nói Vườn Bồng Lai, em, gót hài trở bước, và, anh lại về ngược...bốn
mười ba năm rồi!

Chỗ em ở, núi đồi, nơi anh về, thung lũng bên cạnh hồ hoa súng. Nơi em,
hoa quỳ vàng...

Anh ngược cả thời gian, tìm em...tàn cơn mộng! Cánh cửa nhà em đóng!
Khứ niên kim nhật, ơi!

*

Mây gợn sóng trên trời. Trời mặc chiếc áo vá. Lạ Mã Châu là lạ bay bay và
trôi trôi...

*Em đi vắng thì vui, em ở nhà, buồn vậy. Đêm Rằm này không thấy trăng,
thì ai ngậm ngùi?*

Câu hỏi không trả lời!
Cảm ơn em. Cánh cửa.

Thời gian là muôn thuở. Thời gian như mây trôi, thời gian như nước chảy.

Con thoi đưa thì thấy, coi như thấy thời gian!

Tôi Về Em Bao La

Anh nhắc em Đồi Cù, em nói nay–còn–đâu! Anh nhắc em Bích Câu, em ngược đầu chớp mắt...Anh nhắc hoài Đà Lạt, nhiều chuyện em thờ dài. Anh với em, không ai nói “ra ngoài” đất nước...Anh biết anh trở ngược một quá khứ mơ hồ. Anh biết anh đi mô...cũng chỉ một con dốc áo dài em gió phất như cờ bay cờ bay...

Anh nắm em bàn tay ôi bàn tay năm ngón anh thương em ngàn năm anh thương em ngàn năm...(*). Lời hát đó, âm thầm như tiếng tim anh đập, như em từng đứng khuất bên trụ đèn, nhớ không? Vậy mà bao mùa Xuân! Vậy mà bao mùa Hạ! Chị đẹp đi tìm lá, Trời ạ lá–diêu–bông! Ai biểu chị sang sông, lấy chông năm mươi bảy?

Đơn Dương thật hết thấy xe lửa chun đường hầm. Đức Trọng bao nhiêu lần anh gọi tên Tùng Nghĩa không nghe ai đếm xỉa một địa danh “thân thương”! Kìa, phi trường Liên Khương! Kìa, ngôi trường An Hiệp, gặp ai

hồi tiền kiếp...bao giờ mới kiếp sau? Tôi đứng bên cội đào, Ba trồng cho Mẹ
ngắm. Những mùa Xuân hồng thắm, những mùa Xuân xa xăm...

*Bàn tay em năm ngón anh thương em ngàn năm bàn tay em anh hôn...hồi
đi trời sương tuyết! Lẽ nào non nước Việt, tôi về em...bao la?*

(*) Bàn tay em năm ngón tôi thương em ngàn năm – lời một bài hát của Trịnh Công Sơn.

Thức Và Ngủ

Khi tôi thức thì em vào giấc ngủ.
Đêm ở đâu cũng đủ nhé năm canh!
Em nằm mơ, em mới gọi Anh
Tôi để tách cà phê và nhìn ra nắng...

Bây giờ của tôi: bây giờ buổi sáng
Mặt trời lên rực rỡ ban ngày
Tôi muốn hôn em từng mỗi ngón tay
Mà xa cách...tôi hôn hoa, vậy nhé!

Nhắc đến nước non, không ai không ứa lệ
Nghĩ đến phận người, nhớ Tản Đà, chẳng?
*“Cũng bởi dân mình ngu quá lộn
Cho nên quân nó mới làm quan!”*

Tại sao nước mình Tàu đặt tên Việt Nam?
Mình hãnh diện, mình tự hào, lạ nhĩ?

Tôi đang ở, ở đây, nước Mỹ
Cũng tụi Tàu hay gọi Hoa Kỳ!

Mở lại Hiến Pháp Mỹ, nước này tên chi?
Mỹ Quốc mà! America, đó (*)
Cờ nhiều sao giống như hoa nở
Gọi Hoa Kỳ như đã gọi An Nam?

Em ngủ rồi, tôi thức, nói miên man
Đời chó đẻ đúng như Trump nói:
“The son of a bitch”...nghe muốn ói
Cái trần gian này ôi cái trần gian!

*Tôi miên man. Tôi miên man
Em ngủ đi! Anh hôn em, chào em buổi tối!*

() Khi Columbus ghé thuyền vào bờ, thế kỷ 17, thấy cảnh trí đẹp quá, hô vang: America! America!
Đẹp quá! Đẹp quá! Từ đó, châu Mỹ, America, được coi như mới khám phá và nước Mỹ, America ra đời.
Tàu gọi nước Mỹ là Mỹ Quốc không bao giờ gọi Hoa Kỳ Quốc; châu Mỹ là Mỹ Châu không hề gọi Hoa Kỳ
Châu! Tại sao dân-an-nam mình cứ gọi nước Mỹ là nước Hoa Kỳ...mà không dám gọi Châu Mỹ là Châu
Hoa Kỳ? Tổng Thống Trump nói một câu hay: “Đồ Chó Đẻ!”. (báo Người Việt ở Mỹ đưa tin).*

Ngậm Ngùi

Ngày càng ít người thích thả hồn theo văn thơ. Ngày càng thấy mịt mờ
những con đường chữ nghĩa. Nhiều hiệu sách quá ế đã đổi bảng đổi tên...
Ngày càng vào lãng quên những chiều hôm khói quyện...

Ngày càng bớt quyến luyến áo dài...áo dài bay. Người ta mặc quần Tây, người ta mặc jube ngắn...Ngày, hình như đã vắng tiếng Mẹ ru con khuya... Ngày càng thấy lê thê những dòng xe cộ nghẽn. Ngày...hình như thư hẹn không còn thấy tới nhà. Ngày...mỗi ngày một xa những tình thân ái cũ!

Mẹ hết cho con bú. Cha hết địu con đi. Ngày, cọng khói cà phê ngát thơm từng hè phố, người ta giành nhau chỗ ngó ra đường ngắm xe, những lời bình tiếng phê xe nào cao giá nhất và những lời đường mật chan vào rượu vào bia...Thành phố đầy tấm bìa vẽ những hình quảng cáo. Bờ cầu bay rào rạo, hòa bình ơi hòa bình!

Có nhiều người làm thình rồi phát điên kỳ lạ...nói ở ngoài biển cả có con tôi hồi nao...Nói như là chiêm bao, sững sờ, mắt đầy lệ...Đó là những bà mẹ, đó là những ông cha, bốn ba năm mòn mỏi, quen dần với cái đói mà lạ, không quên con! Nhớ đã thành thói quen, “anh nhớ em cũng vậy!”. Ôi lòng tôi nát bấy, Đà Lạt của tôi ơi!

Hoa quỳ đã nở rồi. Và tháng Mười cũng sắp. Điều nghi vấn có thật: Bao Giờ Tới Tháng Mười...Tháng nào tháng không trôi? Sao năm đi quá chậm? Hoa quỳ tôi thương lắm...bây giờ thẳng lưng chưa? Hình như đó là thơ đâu còn ai thềm đọc...

Tôi nhạt vài sợi tóc, tôi tưởng mình nhạt mây...

Đời Chỉ Đẹp Những Khi Còn Đang Dở

Anh cầm bàn tay em, em không chịu giật lại...Kìa cuối trời em thấy: mây bay và mây bay...

Bàn tay em trong anh, lần đầu tiên em nhớ? Bàn tay anh vừa chỉ...kìa, mây bay cuối trời!

Anh nói như nói chơi, mà...thật lòng em ạ! Em, thấy không biển cả, biển tình không thước đo!

Em ơi em là thơ...mà thơ thì vô tận, mà thơ thì thương lắm...nên đời mới nên thơ!

Tình yêu như giấc mơ...
Cầm tay em anh nói. Tình yêu có tiếng gọi đó là tiếng trái tim!

Đóa bạch hường vì em nở vào mỗi buổi sáng. Anh nhớ áo dài trắng, áo em thời nữ sinh...

Nước non mình hòa bình sao thanh bình chưa có? Hoa hường trắng cứ nở, bao giờ...hoa hường hồng?

Bao giờ em lấy chồng? Năm em mười bảy tuổi? Những đám mây đang đuổi...con thuyền em sang ngang!

Mây bay về Dran. Mây bay qua Ngoạn Mục. Buổi chiều Cà Beu khóc: Xe lửa đâu mất rồi?

Tất cả đều xa xôi. Cầm tay em trong mộng...cứ tưởng trong đời sống...đời
đẹp lắm như Thơ!

Coi Như Là Ngẫu Hứng

Con chim bồ câu trống nói gì với bạn tình? Hai đứa chim làm thình, gục
đầu thôi...và thờ!

Đôi chim bồ câu đó có giống em với anh? Em là con chim xanh...anh là
rừng đang cháy!

Lại nhớ thời giặc giã, nhớ lại thời lao đao, bốn phía trời phía nào để mây
đừng hấp hối?

Để Mẹ già đừng trối, để Cha già đừng than: tại sao nước Việt Nam...dân
mình cứ chạy mãi?

Chạy về đâu cho phải? Về hướng Nam! Hướng Nam! Hướng Bắc của quân
tham, chúng không cho mình vượt!

Từ Triệu Đà nghìn trước, đến Quang Trung nghìn sau, rồi Gia Long ghen
ngào...Trần Trọng Kim hãnh diện!

Đại Cồ Việt mất biển! Đại Nam thì uột èo...Mà cũng tại Dân Nghèo nên hèn
chi nước yếu!

Đôi bờ câu nhõng nhẽo...còn con người thì đùng! Mặt trời chỉ sáng trưng...
khi nào mây gió cuộn!

Em ơi, mình ước muốn, Trời không cho, thì thôi! Phật Di Lạc cứ cười...mà
ngồi bệt dưới đất!

Nam Mô A Di Đà Lạt!
Nam Mô A Di Đà Nắng!
Nam Mô A Di Đà Rạng!
Nam Mô A Di...Việt Nam!

Một Vàng Trắng Duy Nhất

Chưa bao giờ tôi thấy ai đó đẹp hơn em! Nếu tôi phải nói thêm: “Chỉ mình
em đẹp nhất!”.

Em nhìn kìa, ong mật vì sao nó lao lung? Vì nó để trọn lòng Tôn Thờ Con
Ong Chúa!

Em nhìn kìa, hoa nở, em có hỏi tại sao...em không nghe tiếng chào, em chỉ
thấy hoa nở?

Vì em, muôn hoa đó nở mỗi sáng, bình minh! Vì em là chữ Tình mà anh
luôn nắn nót!

Có thể em đau xót khi thấy hoa tạ tàn. Có thể em rất buồn khi nghe tin
anh chết!

Cái gì còn cũng hết, cái gì có cũng không; ông Phật đi vòng vòng hiểu ra
điều Chân Lý!

Tại sao mình ở Mỹ? Mỹ có là Quê Hương? Chắc em cần môi hương và lác
đầu nguầy nguậy?

Quê Hương mình, chỗ ấy, thung lũng Dran, mà! Quê Hương mình bao la:
sông Hồng Hà, sông Cửu!

*Anh yêu em, tự thú: Anh chỉ yêu em thôi...Em là trăng trên trời và vàng
trăng chỉ Một!*

Có thể anh dựa cột để nghe em la rầy. Có thể anh lưu đày...em, Quê
Hương...nếu mất!

Cơn Gió Lạnh Trong Lòng Tôi Bật Khóc

Lạ quá thôi, khi không mà trời lạnh. Nóng cả ngày rồi lạnh lúc chiều hôm!
Hình như trời cũng có nhớ Quê Hương mà đâu nhỉ, Thiên Đường...xa mấy
dặm?

Tôi chỉ thấy chân trời xa thăm thẳm, Quê Hương gần là đám lá đang bay!
Muốn nhặt lên nhìn cho rõ mặt mày tròn hay khuyết, hỡi vàng trăng tháng
Tám!

Ba hôm nữa thì Trung Thu, buồn lắm. Không nghe người mình nhắc tới Trung Thu. Tôi có dạo quanh quanh những phố người Tàu, cũng không thấy những lồng đèn xanh đỏ...

Mùa nhập học, hình như những em nhỏ vùi đầu trong sách vở, quên trăng? Tôi lắng nghe coi gió có than van? Gió chỉ thổi...và chiều nay gió thổi!

Tôi không biết ở trên đồng nội, trăng thế nào, có lạnh lẽo lắm không? Trăng cô đơn, ai biểu không lấy chồng (mà lấy chồng là đeo gông vào cổ!).

Tôi nhớ Trung Thu...nhớ những gì còn nhớ: nhớ cánh đồng trăng lẻ loi trăng, nhớ người dân coi cút phạt người dân, nhớ Bà Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn thị Kim Ngân mới nói: “Họ không muốn làm mà muốn ăn đủ thứ!”.

Việt Nam mình như thế là Dân Chủ! Còn mong gì, không cùng vớ tay reo? Bốn ngàn năm ta sống cực sống nghèo, bốn ba năm ta thoát vòng Mỹ Ngụy!

Tố Hữu nói: “Còn gì đẹp trên đời hơn thế? Người yêu người sống để yêu nhau!”. Nhiều tượng đài được đắp thật cao, Ả Rập Xê U Đít giàu chưa chơi sang, chơi nghịch...

*Tôi ngó lên trời, mây từng vòng mây nhúc nhích, gió trở mùa, Cách Mạng
Mùa Thu...Hãy trôi đi hồi những đám mây mù...bay đến Cuba, bay sang
Mông Cổ...*

Tình hữu nghị Việt–Cu hay chớ? Tình hữu nghị Việt–Mông muôn năm! Tôi cầm khăn tôi lau mặt cho trăng, cơn gió lạnh trong lòng tôi thút thít!

Ôi Những Con Đường Thơ

Khi mới bắt đầu đi, Thơ là đường len lách. Rồi nhiều người yêu thích, Thơ thành con đường luồn...rồi thành con-đường-mòn. Đường Thi...đi vậy đó!

...rồi Thơ thành đại lộ, Thơ chuyên chở cái khổ, Thơ chuyên chở cái Sầu, Thơ sẽ đi về đâu? Về đâu, nào ai biết! Anh hôn em, hôn thiệt! Ôi sự thiệt, đau lòng. Em mười bảy lấy chồng, Thơ thành sông bát ngát...

Thơ thành ra bài hát – như bài Chiều, nhớ không? *Ta ngỡ mình là rừng, ta ngỡ mình là mây, nhớ nhà châm điếu thuốc, khói huyền bay lên cây...*

Thơ, có nhiều câu hay...hay vì đau đứt ruột! Ai biểu em tóc mượt, anh nhớ từng chiều hôm! Ai bảo em môi son, anh nhớ hoa hồng quá! Thơ, ai người chí cả, đã làm gì cho đời? Đặng Dung đó, than ôi! *Thời lai đồ điếu thành công dị, vận khứ anh hùng ẩm hận đa!*

Thơ...là sương mù sa. Thơ...là mưa ray rút, người ta nói “bức xúc” – “bức xúc” là Trời ơi? Có ai dám mở lời gọi Chúa không-duyên-cớ? Có ai dám gõ cửa dẫu là cửa Ngộ Môn? Thơ Bùi Giáng chỉ còn hai câu này, ngớ ngẩn: *Dạ thưa xứ Huế bi chừ / vẫn còn núi Ngự bên bờ sông Hương...*

Núi Ngự đó, sông Hương, Ôi Quê Hương! Tôi làm thơ Đơn Dương...vì con dê đơn độc nó ăn cỏ trên dốc có hoa quỳ nở vàng! Trời ơi tôi nhớ nàng, áo bà ba hai túi; em đặng gì, Sông Núi? Em đặng với, Tim anh! Một thời tôi tóc xanh, em chim xanh bay lượn...nghĩ em không hề lớn, nghĩ em không sang sông...

...mà đường Thơ mịt mù / dẫu đã thành đại lộ / thì tôi vào trong phố /
nhìn những bảng cấm đường! Em mô chừ, mù sương! Em có nghe Thu
tới / con nai vàng chân mồi / đang giẫm lá vàng khô...

Ôi những con đường Thơ / em / mịt mờ sương khói...

Mưa Mát

Em khoe Sài Gòn mưa, em về mưa ướt áo, trời đang mưa rào rào, anh có
nghe mưa không?

Anh chỉ...thấy con sông đang sóng cuồn sóng cuộn, con đò ngang anh
muốn quay về mà thấy đâu!

Em đi bỏ nương dâu, bỏ ruộng sâu ruộng cạn, em xa những ngày nắng anh
cầm ô che em...

Đây, không mưa, buồn tênh! Nhớ Sài Gòn chi lạ. Mưa, đường me rụng lá,
lá me em tóc vương...

Ai cũng nói Sài Gòn nhìn qua mưa đẹp lắm. Mắc mưa ngỡ mình tắm bằng
vòi sen, bông sen!

Em! Đừng ngược nhìn lên, khéo mà mưa vào mắt...Anh ở đây úp mặt, mưa
trong lòng...mưa ra!

Anh nghĩ em là hoa, mỗi giọt mưa một nụ hôn má em quá khứ, hôn áo em
hôm nay...

Ôi áo em bay bay biết bao người đứng ngó. Sài Gòn bao nhiêu phố? Bao
nhiều người ngắm em?

*Thôi, anh nói vô duyên! Nắng mưa đều cách trở, lòng người đi kẻ ở, buồn
nào hơn mưa...mưa?*

Anh gửi em bài thơ...nhiều giọt mưa cho mát, cho em nhìn ngơ ngác: ồ
trong thơ cũng mưa!

Hồi em hai mươi tuổi em giẫm lên đám rêu em tưởng đó tình yêu và...rồi
em ngã sấp!

Lần đầu giọt nước mắt em thấy giống như mưa em nhìn trời vẫn vơ sông
hai bờ xa ngái...

Làm sao em trở lại khi đò ngang đã về bên kia sông là quê - quê lòng em
bên đó...

Trời không nắng không gió. Trời đang mưa đang mưa. Em mặc áo
manteau mà nghe mưa ướt sũng...

Em nhìn rêu đang đóng trên vách tường buồn hiu...không phải nhé, Tình
Yêu...đừng để tay em bám...

*Em muốn trời có nắng
Em muốn trôi như mây
Em muốn bay muốn bay
Em muốn bay muốn bay...*

Tính Từng Ngày Vì Ai

Đêm nay đêm mười bốn, còn đêm nữa trăng Rằm, thằng Cuội với chị Hằng
nói năng gì đó vậy?

Bên bờ lau bờ sậy, sóng vỗ về vì ai? Ta có chờ ngày mai nói mai là em chớ?

Em ơi hoa quỳ nở, mai thì nắng phải không? Mấy hôm nay hoa hồng dầm
mưa...em xa vắng!

Hoa nhớ em, nhớ lắm. Anh nhớ em, cũng bằng...cây rừng trên Trường Sơn,
bao nhiêu cây, không đếm!

Sáng nay ra vườn kiếm, một nụ hoa, tịnh không. Em đang ở Vĩnh Long? Em
đang ở Darlak?

Mưa. Đang mưa lác rác. Mưa, sắp mưa dày hơn, không khéo mà Rằm
buồn, trăng tròn vì ai nhỉ?

Hết Hè rồi, phượng vĩ đông đưa nhìn cũng buồn. Anh nhớ em tóc hương
bay thơm lừng đêm nọ...

...mình về chung con phố, em mười sáu tuổi thôi, chưa biết nhớ một người,
cả anh đang bên cạnh...

*Ở Mỹ, người ta tính Mười Sáu trăng mới tròn (full moon). Em mười bảy,
anh buồn...bởi vì em đâu mất!*

Mười bốn, anh muốn nhắc từng tuổi em ngày xưa. Đêm Rằm, trăng ướt
mưa, đi nọ hồng...mười bảy!

Đêm Ngàn Lẻ Hai

Tôi mở chai nước lọc, dốc cạn hết một hơi. Em thử làm thế, coi / có giống
như em / khóc?

Khóc một lần rồi thôi! Khóc một lần rồi...vui! Chuyện giản đơn như thật!
Chuyện chi cũng tuyệt vời!

Ngàn-Lẻ-Một-Đêm, đó, em mở lại mà xem! Nàng cung nữ có duyên được
Vua chọn Hoàng Hậu!

Nước lọc, nước-chứa-nấu nhưng không có...vi trùng! Anh không nấu tắm
lòng...bởi lòng anh không đổi!

Anh yêu em, đã nói một lần như đã thề với bóng trăng Rằm kia / trên Lâm
Viên cao ngất!

Mình đã qua Cầu Đất, mình đã xuống Trạm Hành, mình đã tới Dran, anh
ôm em...Eo Gió...

Nhớ quá em, xe lửa chạy trên ba đường ray, hai đứa mình cầm tay, ba
đường ray ai cạy?

Ai nữ nào làm vậy? Bán đến từng bù-loong, bán biết bao núi rừng chưa
thỏa lòng tham hả?

Anh dốc chai nước lã, anh vắt cái nút chai, anh bóp bẹp cái chai rồi ném cái
chai bay...bay về đâu không biết.

Bay về tới Phan Thiết, ra thăm lâu Ông Hoàng...một vùng đất tan hoang...
còn chéo sân tennis!

*Hàn Mạc Tử từng nói về Phan Thiết: “Phan Thiết ơi Trời ơi là Phan Thiết /
nơi mà ta sầu muộn ngất ngư!”. Anh xé nát bài thơ...Đời là một giấc mơ.
Đời là cơn ác mộng!*

Tôi ôm thơ mà sống, tôi trôi trên đại dương...

Cái Hình Thời Gian

Tháng Mười! Đã tới tháng Mười
Đất rung địa chấn và trời râm ran...

Las Vegas...cuộc cờ tàn
Năm trăm người xếp một hàng lên xe
Sáu mươi người nhắm mắt về
Về đâu? Vĩnh cửu! Về...lìa trần gian
Chúa trên Thánh Giá đầu hàng
Phật trên bệ ngọc vừa tàn nén hương...
Đi và về, một con đường
Đất rung địa chấn, trời buồn sa mưa!

Tháng Mười không phải tháng mơ
Cái chi đã tới...Cái chờ thế sao?
Bảo rằng đời giấc chiêm bao
Mà khi vượt mặt đâu nào thực, hư?
Bảo rằng hãy cứ như như
Chỉ ông Di Lặc là cười muôn năm!

Cờ lên nửa cột tàn ngàn
Muốn lên cao nữa, buồn ngăn nửa vờ
Thôi thời thời thế thời thôi
Thời đang tận thế...như thời khai sinh!
Chiến tranh rồi tới hòa bình
Tháng Mười ai vẽ cái Hình-Thời-Gian?

*Ra sân ngắm nụ hoa vàng
Ngắm em một chút, ôi Nàng Thơ anh!*

Trái Tim Này Của Em

Em chỉ một cánh đồng, em nói mình ra đó, đi lách con đường gió, tìm cỏ
bồng...mình bay...

Em chỉ về hướng Tây, hướng của mặt trời lặn, em nói mình nhật nắng để
dành chơi ngày mai...

Em mãi mãi thơ ngây, vẫn thích ngồi vọc nắng nếu Mạ thấy có nắng, em
cười, nụ cười duyên!

Em ơi trời đất nghiêng năm em mười bảy tuổi. Em đi mà anh đuổi...chỉ kịp
tới bến đò!

Hồi đó, mưa Cà Beu phát phơ từng lá mía. Anh thấy đời vô nghĩa từ nay...
anh mất em!

Anh đi về Hộ Diêm nhìn Phan Rang nắng cháy, nhớ em hơn hết thầy: người
nhật nắng trên đồng!

Bây giờ...em bên sông...em ra sông giặt lụa...trời ơi người ta ngó...người ta
tương tư em...

Bây giờ đêm và đêm...anh còn gì để mộng? Còn gì trong cuộc sống với anh,
người tàn binh?

*Với anh, em là hình - một cái hình không bóng. Nắng vỡ từng lượn sóng
thời con thuyền anh bay...*

Anh bay về hướng Tây, hướng mặt trời sẽ lặn, nhớ một lần mình nắm tay
nhau ra cánh đồng!

Mình hái được cỏ bông, em có chong, cỏ chết! Anh phong phanh trời rét,
trái tim anh của em!

Em Trong Lòng Anh Em Mãi Mãi Tình Yêu

Em áo tím hay vì chiều đang tím? Thương làm sao đôi môi tím hồng hôn!
Hồng là vàng, màu nắng trong sương, đang dần ngả, ngả dần sang sắc
tím...

Anh gặp em, lần đầu tiên, kỷ niệm. Khó mà quên, em ạ, khó mà quên! Em
nhỏ tuổi hơn nên anh gọi là em, em lớn tuổi chắc anh kêu bằng chị!

Áo tím em như màu hoa xá lị...Xá lị là trái ổi rất ngon! Trái ổi ngon, đừng
chín lắm, ăn giòn...còn trái chuối...thì không hề xá lị!

Anh không đùa, phải không, em nhỉ...nhưng em cười, em đẹp quá hàm
răng! Anh nhớ ca dao ai đó hát rằng: “Mình về mình có nhớ ta chăng? Ta
về, ta nhớ mãi hàm răng mình cười...”.

Bao giờ hai đứa mình mới gọi Mình Ơi? Em áo tím, anh suốt đời thương
nhớ. Ai khiến em mặc làm chi áo lụa, lụa Mã Châu tương tự lụa Blao...

Lựa Mã Châu, lựa Blao, lựa Hà Đông...hay lựa ở tỉnh nào / đều là lựa dẹt từ
tơ tầm nhả, đều là mờ hôi của Ba, của Mẹ, của bà con một nắng hai
sương...

Anh gặp em, lúc đó hoàng hôn...em có biết em là mặt trời buổi sáng? Em
có biết là anh rất lãng mạn...rất yêu em từ-đó-tới-muôn-năm?

*Dạ thưa em, anh đang nói, nói thầm: em duy nhất em là người con gái,
em trước mặt anh em là thời hiện tại, em trong lòng anh - em mãi mãi Tình
Yêu!*

Rằm Trung Thu 2017

Ban ngày Rằm Trung Thu không có dấu hiệu nào nói là trời u ám. Nắng!
Suốt ngày. Chắc tối sáng trăng? Không có mưa. Sương rất mỏng, lang
thang. Tết-Con-Nít, thế là...toại nguyện?

*Thương hải biến...
Biến vi Tang Điền!*

Bốn ba năm vẫn còn cơn dâu biển! Tết là vui...mà chẳng Tết nào vui! Tết
nhi đồng, Tết-con-nít, ngậm ngùi. Con nít Việt Nam mình ở Mỹ, đâu có
chờ Tết đó! Chỉ người già là còn thương còn nhớ....mua bánh Trung Thu
đem biếu bạn bè!

Không ai thích! Đa số là chê! Bánh nguội ngắt, chẳng ngon lành, quá đắt!
Nhưng đem cho nhau, đó là Tình Rất Thật, để gì còn trong Thế Kỷ Hăm
Hăm?

Tôi đợi chờ Trăng.

Tôi sẽ nói với Trăng: Em là Thiên Nga bay trong trời quang đãng. Em là
Con Chim Xanh có tiếng hót làm cho anh sung sướng thả hồn bay thanh
thản đến muôn sao...

Em ơi em, sống là ngủ–chiêm–bao. Đời mộng mị nghe tiếng con ngựa hí
lộng rừng sâu, nghiêng núi cả thâm nghiêm. Tôi nói gì thì cũng nhớ em.
Từng chút nhớ làm vàng trăng đầy đặn. Tôi nói hoài để nghe em la mắng:
Cái anh này dị hợm mà thương!

*Không biết có ai về chốn đó, Đơn Dương, thấy con dê cô đơn soi bóng đèn
Ngoạn Mục...Có ai thấp nhang nơi Miếu Ông Cọp nguyện cầu thầm: Non
Nước Mãi Bình Yên...Nhắc giùm tôi: “Anh tha thiết nhớ em! Anh sẽ về vuốt
tóc em dầu bạc. Anh sẽ về dầu lòng anh tan nát...như cù lao trôi...anh
cũng sẽ trở về!”.*

Em có đợi anh không? Ngày đó! Ngày về. Ngày hư ảo trong email qua,
lại...

Phương Lâm Một Thời Cơm Áo

Cây số 138...140
Quốc lộ 20 đường Sài Gòn lên Đà Lạt

Chỗ này là Phương Lâm, rừng bạt ngàn thơm ngát
Chỗ này tôi trôi giạt tấp vào bờ năm 1983 làm một cu-li
Nhớ quá đi! Phương Lâm – Tân Phú
Nhớ quá đi đường vào Tánh Linh
Đất sỏi đá mà người có tình
Phơi lửng trần trồng thuốc Lào, thuốc lá...
Đất không bón phân mà cây xanh tươi thật lạ
Có một ngôi Chùa nhiều người tới cúng bái
Có hai Nhà Thờ cũng đông tín đồ
Tôi không Đạp nào nên nhiều lúc vẫn vơ
Đứng ngó mây bay mờ mờ Đèo Chuối
Ngó lên Đạ Huoai sương trôi gió thổi
Thấy hồn mình trôi nổi mây sương...

*Một đám cưới rẽ vào ngã ba đường
Ngọc Lâm đi Tánh Linh
Ai đẹp ghê như ai hời mười bảy
Áo lụa đào gió phất gió phơ...*

Tôi làm việc ở Phương Lâm như một sự không ngờ
Ở không lâu thì lên Gia Nghĩa
Rừng Dak Nông không thấy đường về
Nhớ Phương Lâm nhiều khi đứt ruột
Chắc đứt thật rồi nên đau quá, còn đau!
Người con gái kia về Tánh Linh làm dâu
Không hiểu vì sao tôi cũng nhớ?
Áo lụa ai màu hoa đào rực rỡ
Mỗi lần thấy hoa quỳ tôi thêm nhớ người ta

Mười bảy tuổi trôi qua, trôi xa
Hoa quỳ vàng cũng là hoa
...nên tôi nhớ áo lụa màu hoa đào là có lý?

Hai mươi tám năm tính tới bây giờ, 2017, tôi ở Mỹ
Ai thế nào, có mấy đứa con?
Nhớ Phương Lâm những trụ số mưa mòn
Tôi thấy lạ: Trái Tim Tôi Vẫn Tròn Giống Như Mắt Của Người Con Gái Đó...
138 - 140, đoạn đường dài hai cây số...
Tôi muốn quên căn phòng trọ
Nơi tôi tình cờ ra cửa thì thấy người ta!

Cảm Ơn Đời Bốn Phía Thơ

Con chim sẽ nói gì, anh đỡ em!
- Nó đang nói lời tim từ trái tim anh đập!
Câu trả lời hay nhất...mới nghe trên trần gian?

Mình đang đâu? Thiên Đàng? Mình đang lạc cõi thế? Vườn Bích Câu, có lẽ?
Mình đang Đà Lạt chăng?

Đà Lạt bốn mùa Xuân, em Giai Nhân Tiên Nữ. Đây chỗ người xa xứ mong
về, và đã về....

Chúng tôi đi trong mê. Chúng tôi bay trong trời mộng. Bốn ba năm hy
vọng, cảm ơn ngày bình minh...

Cảm ơn khu vườn xanh, con chim sẻ đang hát. Những tiếng hát thật ngọt.
Đời đã thật thái hòa?

Bốn ba năm? Bốn ba...Mỗi ngày một ngày qua. Mỗi ngày một ngày tới...

Bốn ba năm chờ đợi, hôm nay, em và anh, chúng ta đã hiện hình...hay tình
yêu: bóng nắng?

Một Đà Lạt im lặng, chỉ còn tiếng chim thôi. Chúng tôi buồn hay vui...em
cười, ô xinh quá!

Anh sẽ đi hái lá để em làm Eva! Anh sẽ đi hái hoa cho em bằng em bẽ...

Lời Adam nhỏ nhẹ. Thiên Đàng hay Địa Đàng? Chúng tôi đi lang thang
ngang qua ngôi trường cũ...

*Hàng cây khuynh diệp đó, em phơi áo, ngày xưa. Chiếc áo laine xanh bleu
nắng chiều làm đậm sắc...*

Trên đời: Em Đẹp Nhất! Trong đời: Bốn Phía Thơ!

**Nghe Tiếng Xe Nhè Nhẹ Ngựa Phi Phi
Đường Xa**

Giờ này em đang đi trên đường về Mang Thít. Cái địa danh ngộ thiệt...nếu
đặt tên cho con, bạn bè chọc, con buồn? Tên gì mà...Mang Thít!

Xưa...chắc đời tối mịt, người đi mở cõi trời, mệt quá, mệt rã rời, tới đâu thì
hay đó...

Ngay cả khi bỗng gió, người ta thấy nhúc đầu và người ta cầu nhau...gọi
tên luồng gió Chướng!

Gió Chướng, nghe không sướng, nghĩa là nghe...mệt thêm, nhưng cứ phải
thốt lên, cái tên thành quen thuộc!

Mở cõi bờ, mở nước, tổ tiên ta lao đao...may thì gặp đất giàu thì gọi tên rất
đẹp...

Thí dụ như Phan Thiết, thí dụ như Vĩnh Long, thí dụ như Lâm Đồng, thí dụ
như Đà Lạt...

Mang Thít...thật ngơ ngác, chắc gặp rắn hổ mang, giết rắn làm bữa ăn có
thêm được món thịt?

Con rắn hết nhúc nhích, Mang Thít nói, nghe, chơi...thành địa danh ở đời!
Người -Đất-Trời...tồn tại!

*Em đang về nơi ấy. Em đang đi giúp đời. Anh nói cho em vui, chúc em
bình yên nhé...*

Nghe tiếng xe nhè nhẹ...ngựa phi, phi đường xa. Mang Thít chắc nhiều
hoa nở mừng khi em tới!

Một Câu Tôi Mượn Mà Bài Thơ Của Nàng

Mười bảy tuổi tôi bỏ ngang trường lớp ()*

Tôi buồn hiu. Tôi. Một kẻ thất tình

Mười bảy tuổi tôi đứng làm thinh

Tôi không khóc mà mắt tôi đầy lệ...

Tôi không biết tại sao tôi lại kể

Chuyện buồn lòng tôi thuở tuổi Xuân xanh?

Cho nó nhẹ? Hay tại trời mông mênh?

Sông mông mênh. Biển mông mênh. Trời ạ.

Mười bảy tuổi đời tôi như chiếc lá

Lá bồ đề ép trong vở. Tương tư

Mười bảy tuổi tôi không làm thơ

Lật cuốn vở xé từng tờ. Xé vụn...

Mười bảy tuổi đời tôi như chong chóng

Gió nổi lên là chong chóng quay

Tôi hỏi tôi sao mình có vòng tay

Gió thổi áo mà mình không ôm được...

Mười bảy tuổi...Chao ôi dòng nước

Con đò ngang nhất định vượt qua sông

Bọt sóng long lanh hay những mảnh lòng

Tôi rút xuống không ai bơi theo nhạt!

Mười bảy tuổi! Trời ơi tôi mất
Mất cái gì? Trời ạ Trái Tim
Anh nói gì đi anh nói nữa với em
Đừng để tiếng súng kia trả lời em từng tối!

Anh đi rồi! Anh băng rừng băng núi
Em cũng đi rồi...Qua một bờ sông...
Chúng tôi đi và đến chỗ vô cùng
Chỗ tuyệt vọng chỗ tuyệt vời tuyệt tận!

(*) Câu này tôi mượn...

Giữ Lại Em Giọt Lệ Dành Khóc Buổi Thiên Thu

Hồi này xong bài thơ muốn gửi đi...mà sợ anh làm cho em nhớ (anh nhớ em
nhiều hơn!)

Bài thơ buồn thật buồn...tả em hồi mười bảy khói chiều xanh nương rẫy...
em lấy chồng. Khi không!

Nếu Mẹ Ba đừng mong em giàu sang phú quý, em còn đi học nữa, còn thả
tóc thề bay...

Nếu anh đừng là trai, làm trai thời tao loạn thì anh không bằng súng để
đừng tưởng bằng em!

Em ơi trăng đang lên! Trung Thu. Trăng Mười Sáu. Mai...chắc trăng theo
Đạo, trăng đi lễ Nhà Thờ!

Ờ nhỉ trên mái Chùa cũng có trăng lên chớ...Khi những vì sao nở...nước mắt
trên trời rơi!

Hồi nãy, thơ buồn ơi, bây giờ thơ muốn khóc! Sao phải xa Tổ Quốc, sao
phải xa thêm...em?

Bài thơ hồi nãy lem...chắc vì mưa em ạ! Dẫu nhớ em nhiều quá, anh vẫn
còn là trai!

Để nói rằng đêm nay, đêm trăng tròn mười sáu, anh nhớ em màu áo, anh
nhớ em màu hoa...

Trăng mấy tuổi, trăng già, giống như em mười bảy? Tình không tuổi, mãi
mãi; anh hoài hoài yêu em!

Anh biết anh không quên...em, dù ngón tay út! Anh nhớ từng sợi tóc, của
em, chiều gió bay...

Em ơi tuổi thơ ngây chúng mình tàn tạ sớm. Phải chi Ba Mạ muốn em thành
cô Cử Nhân...

*Mà thôi! Em có chồng. bài thơ hồi nãy, xé! Giữ lại em giọt lệ dành khóc
buổi Thiên Thu!*

Ai Cấm Mình Buồn Hiu

Bao giờ mình trở lại đường đó đường hoa quỳ? Hoa quỳ vàng nở chi, áo lụa
vàng thương nhớ...

Ở đây muôn hoa nở sao không có hoa quỳ? Tôi đi không muốn đi, muốn
quỳ thôi, sông núi...

...của người ta, Trời hồi đày đọa con chi đây? Hai mươi tám năm nay cộng
mười lăm năm trước...

Gió vẫn có gió ngược, người đi chưa ngược về...Quanh trường Nữ hoa quỳ
vàng đồi Cù xanh cỏ...

Em ơi em có nhớ Chúa Nhật em trên đồi, áo lụa vàng em phơi trên thân
hình kiều mỹ...

Chúa Nhật thường em thế, đi một mình thần thơ...Có một người thần thơ
quên rằng mình dạy học...

Ôi một một thời hạnh phúc, chỉ thấy em mà thương...rồi như mây vương
vương vương theo từng sóng lụa...

Cứ nghĩ em còn nhỏ mơ một ngày thái hóa tặng cho em cảnh hoa xin hôn
tà áo gió...

Ngày đó không hề có. Ngày đó tôi đi tù. Cuộc Cách Mạng Mùa Thu Thiên
Thu cùng một nghĩa...

*Bao giờ về ngòi ghé bên vệ đường ngắm hoa? Dù em không còn qua hay
về con đường cũ...*

Ai cấm mình ủ rũ...ngòi nhớ một mùa hoa...

Người Xa Người Tội Lắm Người Ở

Tôi chưa thấy chim Quyên. Chưa bao giờ tôi thấy. Nhưng đọc câu ca dao
có nói về chim ấy...

*“Chim quyên ăn trái nhãn lồng
Thia thia nhớ chậu vợ chồng quen hơi”.*

Tôi nghĩ: kẻ cuối biển, người chân trời. Người một nơi, người một nơi...thờ
mấy hơi thờ dài mới gặp?

Ồ kìa, mưa; mưa tới tấp...Buồn, như buồn cũng sắp...len vào hồn để ngơ
ngẩn, ngẩn ngơ!

Chắc chim Quyên đang bơ vơ đậu trên nhánh cây bên bờ thác đổ? Trái
nhãn lồng chín đỏ hay chín đen? Em à em, anh nhớ em. Em không phải là
con chim Quyên nhưng anh biết em trở tội...

Nguyễn Du từng nói: “Con chim học nói...”, nói gì đi em yêu! Đừng nhạt buổi chiều, toàn mưa thôi em ạ! Hãy núp trong cành lá, hãy nhớ anh, thương anh...

Ồ, em, con chim xanh! Lông xanh màu cánh mộng...khép lại ngày dễ thương. Khép lại phận mình cô đơn...để mình thành người lớn – nghĩ như Cao Hành Kiện: *“Người ta chỉ lớn...khi người ta cô đơn!”*

Con chim xanh lang thang bay trên rừng...xanh ngắt! Con chim Quyên nếu mà bay cũng mất. Trái nhãn lồng nhớ biết mấy nụ hôn!

Ai mà chẳng bồn chồn nghĩ ngày về...vô định! Ai cũng là người Lính...tự nhủ: *“Chiến sĩ hành bất khứ hồi. Xưa nay chiến sĩ...trên đời, mấy người trở lại cho người choàng hoa?”*.

Sắp Tới Ngày Đổi Giờ

Sắp tới ngày đổi giờ...trời không có giọt mưa. California nắng gì mà... thường trực!

Thèm lạnh, mơ Bắc Cực...trên đó toàn tuyết băng! Còn nếu đi xuống Nam, liệu có tới Nam Cực, nơi rất gần châu Úc mà rất xa con người?

Mong mưa, nói “trời ơi” cho ngày qua tháng lụn, cho thấy mình vẫn sống, vẫn thả hồn lang thang...

Đã Thu, lá đang vàng, lá có thương đời lá? Nếu mà mưa tầm tã...lá sẽ tã
tơi rơi? Bầy di điều đi chơi vừa ngang qua thành phố, nắng soi đường cho
nó về một vùng bình yên?

Người mình thích đoàn viên tại sao đi tứ xứ? Không như loài chim đó...có
đi và có về? Chim có nghĩ tới quê như con người không nhỉ? Chim có nuôi
ý chí: “Ta làm gì cho đời?”. Những con di điều ơi, từng đôi từng đôi, trời bất
tận...

Có thể chim xa lắm, trên phía Bắc Cali, phía trên San José, trời ở đó có
tuyết, cũng có người lạnh rét thềm nắng ở phía Nam?

Bạn trách tôi hay than rồi làm thơ u ám. Than trời mưa, trời nắng. Mặt trời
có đổi đâu? Mặt trăng vẫn nụ cười – muôn sao hằng đêm nở! Bốn ba năm
dang dở biết bao nhiêu phận người. Thượng Đế vẫn trên môi...và chúng ta
cầu nguyện!

Sao không “dĩ bất biến” để “ứng với vạn biến”? Bỗng nghe nắng như reo,
ngày như đã nghiêng chiều, hoa bay...hoa bông giấy! Nhà hàng xóm bên
ấy hình như có tiệc mừng...Xe đậu hàng nối hàng, áo xanh và áo đỏ...

Tự xưng tôi bé nhỏ, ngồi gặm nỗi cô đơn. Bài thơ này ai thương cầm lên
hôn, có dám?...Rồi chúng mình một đám: phù bình hay phù vân?

*Nắng đỏ mặt cái sân...Ai cấm tôi băng khuâng? Ai cấm tôi băng khuâng?
Lá vàng bay trong nắng...*

Mừng Sinh Nhật Hồ Đình Nghiêm

Mỗi năm tôi thầm nhớ từng sinh nhật bạn bè rồi gửi cánh thiệp đi tưởng
mình bay theo thiệp...

Sinh nhật Hồ Đình Nghiêm sắp, ngày gần cuối tháng Mười, nắng vẫn còn
rất tươi, tình người phải tươi thắm...

Nếu bạn đừng xa lắm, xa tận Canada, mình sang gõ cửa nhà nói một lời
chúc tụng...

Bạn...ở xa cũng đúng! Đời tứ xứ, biết sao? Nếu không có biển dâu, chúng
tôi vẫn Đà Lạt...

Mà vì đời đổi khác, phận người cũng khác theo! Quê người nếu quanh hiu
thì...chờ ngày sinh nhật!

Chúng ta đi không mất cái tình thân phải không? Tôi nhớ sao hoa hồng nở
trước nhà của bạn...

Nhà xưa, trời ngập nắng, sinh nhật bạn ngập người, những tiếng nói tiếng
cười...Ôi ngày xưa thân ái...

Năm nay tôi chỉ gửi cánh thiệp qua bạn tôi. Tôi viết: "Tình xa xôi, còn tình
còn gần gũi...Còn tất cả, biết đâu!".

*Cái dấu than chấm câu, trên đầu tôi mây trắng, trong lòng tôi nắng nặng...
nhớ nhau là niềm vui!*

Anh Đinh Cường chắc cười? Hồ Quốc Võ chắc cười? Dương Nghiễm Mậu
chắc cười? Chúng ta còn tất cả...bởi rừng vẫn còn lá...dù mùa Thu lá bay...

Đường Vòng Lâm Viên Thương Nhớ

Người ta nói Đà Lạt là xứ sở ngàn hoa. Anh nhớ em thiết tha: một loài hoa
Đà Lạt...

Tên em ôi thơm ngát mà không phải hoa lan. Tên em nghe vang vang mà
không lồng đèn đỏ!

Tên em anh gọi nhỏ nghe buổi chiều mênh mông. Đà Lạt không có sông,
em, đường Vòng Lâm Viên, đó!

Nắng, hoa quỳ rụng rã suốt đường Vòng Lâm Viên. Anh quỳ xuống dâng em
trái tim thời lưu lạc...

Em ngồi xuống em hát cho anh nghe về hoa, những hoa nở quanh nhà, cắm
trong bình sứ trắng...

Chúng mình đi nhạt nắng thả tung trời làm duyên. Em thoát thành cánh
chim bay vào rừng, bay mất...

Ba đi thỉnh tượng Phật về đặt trong vườn, thờ; Mẹ thường đi lên Chùa mời
Thầy về cúng bái...

Anh tin em về lại...em thương anh, đã về! Anh đếm mái tóc thề của em mà
thương quá...

Em là loài hoa lạ, tóc thề em tỏa hương. Đà Lạt có cao sơn, em còn cao
hơn núi. Đà Lạt có nhiều suối, em là con suối thơm...

*Anh đi xuống Đơn Dương có con chim cứ hỏi anh có yêu em không, anh
gửi nó tấm lòng...*

Em có biết gì không? Em có biết gì không? Em là hương là hoa, em là
trắng bao la...

Anh một thời đi xa, nhớ em, anh nói thế, em là hoa diễm lệ, em là cánh
rừng xanh!

Chắc Chi Có Ai Hiểu Sao Có Bài Thơ Này

Từ sáng sớm tới giờ không có một húng thơ nào mà tôi bắt được...Có lẽ vì
không mưa?

Ca-li-for-ni-a nắng hầu như là cả năm. Vài cơn mưa thì thềm tháng
Giêng, Hai...tháng Chạp. Nghĩa là mưa...rải rác! Nếu dùng chữ "lác đác"
nghe sao nó tội tình! Buồn, tôi buồn mông mênh, lòng Trời thì giới hạn.

Quả thật lòng cũng chán, những câu thơ không hồn. Nghĩ tới ai mỗi mồn
muốn nhìn bài thơ mới...

*“Anh không về, em đợi...bao nhiêu năm cũng chờ, mỗi ngày em thấy thơ
anh gửi về, là đủ để em không nghĩ xấu cái duyên kiếp của em!”.*

Người yêu tôi có tên mà không hề có tuổi. Tôi yêu nàng đắm đuối từ lúc
thuyền ra khơi...Tôi “Yêu em nhất đời như lòng anh đại hải”. Tôi nói với
người ấy như nói với Quê Hương! Em ơi em, Đơn Dương, con-dê-cô-đơn,
đó...bao nhiêu ngày nắng gió, bao nhiêu chiều...tha ma! Người xa nhớ
người xa...khi chim còn về ổ...thấy khu rừng ai nhổ mất cái ổ chim rồi.
Chim mất rừng, bay thôi, người xa người...quá tội!

Câu diễm tình ai nói hồi Nam Phổ, tôi nghe? Ngoại nhật cau nói gì khi tôi
về thăm Ngoại? “Con à, nó con gái mười bảy tuổi lấy chồng...”. Rồi Ngoại
ngó ra sông, con sông Hương nước chảy. Tuổi của em mười bảy...tình của
anh trăm năm! Mưa Huế, mưa lâm thâm, mưa ào ào, mưa trút... Tôi thật
tình có khóc trên đường ra biên cương, trên đường ra đại dương...

*Hai mươi tám năm biệt, non nước Việt xa vời, tôi thường làm thơ chơi...khi
nào lòng thấy húng. Sáng nay, trời ửng nắng...tôi tưởng mình có thơ. Tôi
đâu có thể ngờ nắng lên như lửa hực...và chắc tôi chết mất: Thơ cũng
không thương tôi!*

Mai một thơ như đời – đời tôi...đời tro bụi. Hồn tôi bay về núi? Hồn tôi bay
về sông? Em là Quê Hương Lòng...của tôi, ai đắp chiếu? Chắc chi có ai
hiểu sao có bài thơ này...

Sắc Nhớ

Em mặc áo dài màu tím, em làm anh nhớ ngày xưa, áo dài cô giáo nên thơ
bay trong hành lang trường nữ,,,

Cô giáo áo xanh, áo đỏ, áo vàng, áo xám, áo hoa, áo màu gì cũng cho qua
bởi vì các cô: Cô Giáo....

Học trò thì phải ngoan đạo, cô Giám Học bảo từng ngày; Các em phải mặc
áo dài trắng khoác áo laine xanh. Các em thật mong manh!

Bốn mươi năm hơn, cái tình không đổi: hoa quỳ vàng vẫn nở trên đồi xa.
Thầy trò đều xa. Ai còn được “lưu dung”...thì mặc sao cũng được, thường
quần Tây, áo sơ mi, áo gió... Thầy, Cô Giáo, Học Trò: một đoàn quân Giải
Phóng...

Nhiều năm nay có nhiều triển vọng, học trò thì đồng phục, Thầy Cô se
sua...Hoa quỳ vàng vẫn nở đúng mùa, nhiều ngọn đồi được ủi bằng phẳng.

Em ít khi mặc áo dài trắng...có lẽ lụa Mã Châu người ta nhuộm màu. Em áo
tím, áo vàng, áo đỏ...chỉ làm anh thêm nhớ dáng xưa xinh như những bài
thơ! Những bài thơ trong mơ...

*

*Những bài thơ, bây giờ trước mặt với những dòng nước mắt. Cô học trò
ngày nào thành Cô Giáo xun xoe. Dáng em gầy, thanh thoát, nhẹ hêu, anh
mà về bỗng em chắc bay xa tới đèo Ngoạn Mục, tới miếu Ông Cọp, hai đứa*

mình quỳ lạy thấp nhang. Cầu cho Việt Nam bình yên mãi mãi...Cầu cho thế gian có nhiều cô gái, nhưng lòng anh chỉ một em thôi!

Anh nhớ em đôi môi. Dù em mặc áo màu gì thì đôi môi em vẫn đỏ...như em hồi còn nhỏ, lần đầu tiên nghe gió, em run. Nụ hoa hồng màu tím. Áo dài em bay chiều tím hoàng hôn...

Tóc em bay chiều tím hoàng hôn. Áo trắng anh đây, dấu nhớ mãi còn...

Anh Dễ Ngọt Tình Yêu Ơi Đừng Lớn

Em bước nhẹ
Như là em chẳng bước
Em biết không anh ao ước gì không?
Chắc không biết đâu vì những nụ hồng
Chúng đang nở để chào em buổi sáng!
Vì có em mà chân mây hé rạng
Vì có em mà có tiếng chim vang
Phải chi anh là một đóa hoa vàng
Tặng em nhĩ bây giờ, vui biết mấy!
Nếu trái tim anh mà biết chạy
Chắc theo em lát nữa em xa...

Em không thấy anh đâu dù anh giữa vườn hoa
Ai để ý chi một người làm mướn!
Là làn sương tinh mơ còn vắt vẻo
Thả tiếng lòng bay giữa gió hiu hiu...

Tóc em ơi thương quá diễm kiều
Em vậy đó! Chữ nào hơn chữ đó?
Cảm ơn những nụ hoa hồng vì em mà nở
Cảm ơn mây bay trên trời băng khuâng...
Tóc em bay xa cũng là gần
Anh muốn vuốt một lần...kiếp khác!

Em bước nhẹ như lục bình đang giạt
Hoa lục bình tím tím tại sao?
Em hôm nay, em vẫn thuở nào
O áo tím trên đường hoa đẹp quá!
Anh muốn làm một bài thơ rất lạ
Tụng ca em là một Kỳ Quan!
Mười bảy tuổi em muôn thuở mơ màng
Khói xe lửa lang thang đèo Ngoạn Mục
Bao nhiêu năm rồi ngàn thông còn khóc
Đời vô duyên vì có một con sông
Em sang sông em áo lụa hồng
Em trở lại chỉ là trong mộng tưởng!

*Anh dỗ ngọt Tình Yêu ơi đừng lớn
Anh yêu em hoài tình hồi đó, hai mươi...*

Một Thoáng Gió Thôi Làn Gió Thoảng

Một thoáng gió thổi
Làn gió thoảng

Bay qua em, thôi
Tóc em bay...
Em bay theo gió
Anh theo tóc
Để nhớ thương em
Thêm một ngày...

Một thoáng gió thôi
Mà cũng động
Tim người
Em biết tại sao không?
Nếu mình đừng gặp nhau
Chiều ấy
Đừng tóc em bay
Gió bập bồng...

Một thoáng gió thôi
Mà mắc cỡ
Ai hôn em vậy?
Gió hôn em!
Tại sao anh vẫn
Người xa lạ
Để gió hôn em
Để đứng nhìn?

Nếu tóc em đừng
Bay menh mông
Em mười bảy tuổi

Đừng qua sông...
Chao ôi thương quá
Người con gái
Ba Mạ ham chi
Bắt lấy chồng?

Nam Phổ từ khi
Vắng một người
Tôi về quanh quẽ
Ngó mây trôi
Sông Hương núi Ngự
Vua ngồi đó
Chắc thấy thần dân
Đứng ngậm ngùi?

Hình Như Có Giọt Lệ Rơi Vào Tách Cà Phê

Tôi nói với bạn tôi, tôi về vì em đó, em là người tôi nhớ, em là Quê Hương...lòng! Bạn tôi nhìn ra rừng, rừng mênh mông bát ngát, bạn chép môi: Đà Lạt...không ngờ là ruột gan! Cả cái nước Việt Nam còn bao nhiêu, chút đó?

Tôi...thì nhìn ra phố, phố mù sương, vẫn xưa. Tôi nhớ những cơn mưa nhẹ nhàng như tà áo ai đường Phạm Ngũ Lão, cầu Bà Triệu buồn hiu...Tôi nhớ ai một chiều, dốc Nhà Làng mắc cỡ khi thấy tôi theo sau...Đường Bà Trưng chỗ nào, thưa Cô...tôi hỏi nhỏ, cô chỉ và nói: Đó, đường lên dốc mù sương. Tôi cảm ơn, cảm ơn và theo ai ra phố...

Cái mặt ai mắc cỡ sao mà nhớ quá đi! Giọng Huế như thềm thì với tôi chừng một phút...mà tình trong thoáng chốc bỗng thành tình Thiên Thu!

*

Tôi nói với bạn tôi Đà Lạt...còn như cũ. Bạn tôi đưa mắt ngó...hình như tôi xa xăm! Rồi bạn tôi chống cằm, khói cà phê lơ lửng. Đà Lạt, ai, đang đứng? Ôi chao! Một vầng trăng...Tôi xa ba mươi năm, trăng vẫn trắng vàng nghệ. Hình như có giọt lệ rơi vào tách cà phê? Hình như tôi trở về... bởi vầng trăng chung thủy? Hình như ai mời bầy trong lòng tôi còn nguyên? Tôi tự nhiên...vô duyên đọc khổ thơ Hồ Dzếnh: *Ngõ hồn mình là rừng, ngõ hồn mình là mây, nhớ nhà chầm điếu thuốc, khói huyền bay lên cây...*Nhà tôi, kìa, phía Tây, bây giờ người lạ ở. Tôi nhìn qua bên nớ, đường Bà Trưng mù sương...

Em ơi em Quê Hương, mình lạc đường...hai đứa?

Đếm Sao

Đêm nay trăng không tròn
vì đang là cuối tháng...
năm nay trời khô hạn
đêm nhiều sao...sáng trưng

Sao sáng đến tận lòng
nhớ em nhiều vô tận

đếm hoài...sao lấp lánh
em lấp lánh hay sao?

Nhớ em, nói thế nào?
Trăng có vài ngôi rụng
gió không gió lồng lộng
sao bay như chim bay...

Sao đậu trên ngọn cây
sao tàn trong bóng tối
em đang đâu, anh hỏi:
em nhớ anh bao nhiêu?

Chắc em sẽ đáp liều:
"Nhớ anh bằng trăng đó!"
Trăng khuyết rồi trăng vỡ
đêm của anh đầy sao!

Em ơi tình chiêm bao
nói cách nào cũng khóc
suốt đời anh dò dục
mình như sao trên sông!

Hoa Mơ

Tôi không nghĩ mình ươm mầm Hy Vọng
mà đời buồn mầm đó héo hon!

nên tôi cứ tạo ra một mảnh vườn
là lòng tôi để ươm một loài hoa Hy Vọng!

Tôi không nghĩ là trong đời sống
người xa người không còn gặp nhau
Trên trời kia, mây ngũ sắc năm màu
đẹp biết bao khi mà ta còn thấy!

Tôi rất biết thời gian như nước chảy
khi qua cầu em đổi áo cho anh
Áo phong sương ấm nhé chữ Tình
Tình bất tử...có một loài hoa Bất Tử!

Tôi thưa với Mẹ với Ba: Con yêu một người xa xứ,
Mẹ Ba nói rằng con hãy vững Niềm Tin
không có ai đi xa mà quên được quê mình
Nên mới có câu: Quê Hương Đẹp Hơn Tất Cả!

*Mầm Hy Vọng của tôi lên cây mọc lá
Tôi tin rằng cây sẽ nở hoa...Mơ!
Hoa Hy Vọng đâu là một bài thơ
Tôi chờ đợi và tôi tin tưởng!*

Hoa Đá

Không ai nghĩ trong đá
lại có một mầm hoa

Kìa, từ đá đi ra:
Một Nụ Hoa Màu Tím!

Hình như màu kỷ niệm
Từ màu tím hoàng hôn?
Từ chờ đợi mỗi mòn
Sáng lên tia Hy Vọng?

Hình như trong đời sống
Đời hoa và đời người
Khi nở được nụ cười
là mặt trời nở muện?

Ai mà không ước muốn
Thà muện còn hơn không!
Có những đóa hoa lòng
Nở nửa đêm vì thế?

Hoa đẹp là...Hoa Lệ
Em đẹp, em mỹ miều!
Đúng nghĩa của Tình Yêu
Tuổi nào thì cũng đẹp!

Anh Chừng Nao Mới Về Uống Chung Em Nước Mắt

Em là người thành phố, có hộ khẩu làng hoàng...mà cứ nhớ Đơn Dương,
bà bán đậu hũ gánh...

Thư em viết rất ngắn chứa tình thương thật dài. Nhắc thuở em thơ ngây...
thấy hay hay quá chớ!

Rồi lời hai con nữa: “Nhất định con không ăn dù thấy gánh đi ngang nghe
lời mời đon đả...”

Em hỏi sao vậy hả? Hai con nói “Thương tâm! Sao người ta làm than gánh
cái gánh quá nặng...”.

Viết tới đó em chấm, là hết một bức thư! Anh hai mắt bỗng mờ không hỏi
sao không chúc.

Thư em mà anh nuốt, nuốt được, nuốt mất rồi! Dân mình thích vui chơi ai
ngó người lam lũ?

Ai thương bà đậu hũ bằng hai đứa con em? Em từ nay có thèm chắc cũng
không ăn nổi...

Mai một em về Ngoại...không biết em làm sao? Gặp ai khổ em chào hay là
lặng lẽ khóc?

*Chao ôi là Tổ Quốc, nước mắt và mồ hôi, người nghèo chưa thể cười với
kiếp người vất vả...*

Những người sống dư dả ai còn thềm hàng rong? Họ kìa, đường phố đông,
xài toàn đồ-hàng-hiệu...

Em ở thành thiêu thiếu cái hương vị nhà quê...Anh chùng nao mới về uống
chung em nước mắt?

Hoa Hồng Buổi Sáng

Người tặng cho tôi một đóa hồng, ban mai sương đọng nắng rưng rưng...
Sao tôi không nói long lanh nhỉ. Nước mắt và sương có giống không?

Người tặng cho tôi và chẳng nói, ban mai chim nói cảm ơn người, còn tôi
đáp lại là im lặng. Thu thoáng qua vườn tiếng lá rơi...

Người trước mặt tôi rồi mất biệt! Cái hình cái bóng, cái nào xa? Cái gần,
tôi thấy hoa đang khóc, mỗi giọt lệ là giọt nắng sa!

Ai nói mưa sa, đó, chuyện thường, tôi thì nắng giọt chắc ai thương? Mà
thương thành nhớ thì sao nhỉ? Một nụ hoa đèn mấy nụ hôn?

*Hãy nói gì đi dù nói nhỏ, tôi nghe trong gió tiếng ai cười. Hình như ai đó
cười trong gió, trong nắng người ơi có bóng người...*

Áo lụa Mã Châu hay nắng lụa? Tiếng cười hay tiếng lá mùa Thu? Người tôi
yêu quý năm mươi sáu, không biết bây giờ đang ở đâu?

Loriot Bonbon Made In France

Em nói em thèm kẹo, mà cây kẹo ngày xưa, kẹo tên Lorient anh mua ở Vinh
Chan...

Anh “đi vắng” sáu năm, về tiệm đó không còn. Còn lại một góc buồn. Phố
buồn như nghĩa địa!

Ai ai cũng thắm thía về một cuộc đời. Mới sáu năm mà thôi, hẹn một
tương lai, sắp...

Bạn cũ, giữa đường gặp, ngó lơ nhau, đoạn trường, không tiếng mời bữa
cơm, quay mặt đi, lệ ứa...

Thầy Nghiêm đánh xe ngựa, Thầy Tùng đi gánh thuê, Thầy Nghĩa kéo chiếc
xe, Thầy Minh ngồi bơm mực...

Cũng có người hạnh phúc...nhờ Độc Lập, Tự Do. Cảnh đời thật nên thơ...
Lorient nếu có!

Ôi em em vẫn nhỏ, nhỏ như hồi mười hai, nhỏ như hồi tóc dài phủ bờ vai
mộng寐...

Em vẫn còn thủ thi: Em thèm kẹo, mua đi...Anh đi ngang phố về nhiều
chiều mưa nhỏ giọt...

*Đà Lạt ôi Đà Lạt, giọng Huế nỉ non mô? Không có chi để chờ...ngoài cái
Tương-Lai-Sắp!*

Chí lớn vào ngõ chật! (*). Lời thơ của Thâm Tâm. Anh thỉnh thoảng đọc
thăm. Anh thấy mình có lỗi...

(*) Thơ Thâm Tâm / Tống Biệt Hành: *Ly khách! Ly khách! Con đường nhỏ! Chí lớn chưa về bàn tay không thì không bao giờ nói trở lại! Ba năm mẹ già cũng đừng mong!* Nhân có bài thơ này, tôi xin lỗi Giáo Sư Nguyễn Khắc Dương, Khoa Trường Phân Khoa Văn, Xử Lý Thường Vụ Viện Trường Viện Đại Học Đà Lạt, cùng cải tạo với tôi tại trại G.3 Liên Khu VI, được anh ruột là Bác Sĩ Nguyễn Khắc Viện từ Hà Hội vào trại bảo lãnh ra về trước sự họp mặt của toàn trại, cuối năm 1975. Trước khi tôi rời đất nước có cùng ăn bữa cơm tại nhà Giáo Sư Phạm Năm, dạy trường Trần Hưng Đạo, xưa, tôi có thổ lộ sự ra đi của tôi với anh chị Phạm Năm/Trịnh Thị Thu Thủy và xin Giáo Sư Nguyễn Khắc Dương lời khuyên. Giáo Sư chỉ nói một câu, không khách sáo, màu mè: “Anh hãy noi gương Hồ Chủ Tịch!”. Chí lớn tôi mang đi với lời thơ Tống Biệt của Thâm Tâm. Xin lỗi Má, Má tôi cũng mất rồi sau khi tôi tới nơi gần hai năm...

Mùa Thu Mấy Hôm Nay

Em tự xưng là Chị, nghe mà ghét quá chừng! Muốn cắn em cái cằm cho em
đau em khóc! Muốn hôn em cái ngực, sợ em la ăn gian...

Còn nghe tiếng Việt Nam, anh nghe mình thật sướng. Sống biết là sống
gượng mà phải sống...vì còn. Em thật đúng Quê Hương, gọi nghe mùi tre
trúc...Em đúng là Tổ Quốc...nghe rừng Thu lá bay...

Mùa Thu mấy hôm nay, lạnh về chiều em ạ. Ở đây là phố xá, có đường cây
lá vàng. Lại nhớ quá Dran, hoa quỳ vàng nở rộ...Nhớ quá con đường nhỏ
quanh co theo núi đồi, người Thượng lưng cái gùi, gùi một đời mưa nắng...
Nhớ em, lòng căn dặn: mai phải nhớ nhiều hơn...Tưởng tượng mặt em
hờn: Phải gọi tui bằng Chị!

Chị, chị gì, em nhĩ? Chị xá lỵ trái bông? Trái mù u, phải không? Trái bòn bon, trái ổi? Chị, ai bày em nói mỗi lần em giận anh? Chị...như trái xoài xanh, cứ hôn hoài không chín!

*

Chiều Thu. Trời lành lạnh. Anh biết em đang run. Đà Lạt mình gió rừng... lạnh như đây gió biển. Anh nghe lòng xao xuyến nhớ nụ hôn lần đầu rồi thì mình Thiên Thu! Mỗi mùa Thu, mùa nhớ...Biết hoa quỳ đang nở. Biết em đang thềm thì hoa-quỳ-đi-hoa-quỳ...không ai quỳ trước chị!

Bao giờ anh về nhĩ, mùa Thu hay mùa Đông? Mùa Hạ hay mùa Xuân...Mùa nào cũng băng khuâng. Ngẩn ngơ. Và ngơ ngẩn! Đường anh đi muôn dặm, đường em về hắt hiu...Thương cái dáng yêu kiều, thương hai bàn chân nhỏ...Em ơi anh đang thờ bên tai em, nghe không?

Đêm Qua Chớp Bể Mưa Nguồn

Người bạn đưa tôi câu hỏi, thắc mắc về sự cô đơn đối với đứa bé lớn khôn và với người lớn...chưa lớn.

Tôi có đọc Cao Hành Kiện, lòng không một ấn tượng nào. Chắc tại tôi ghét bọn Tàu, hễ thấy đến Tàu là ghét!

Do đó tôi không thể viết hồi âm gửi cho bạn tôi. Cô đơn là sự lẻ loi...Lẻ loi thì đâu có bạn?

Có khi tôi cũng cố gắng nói gì cho bạn tôi vui, mà nghĩ bạn đang “lẻ loi”,
tôi nói gì cũng “đụng chạm”?

Cho nên bao nhiêu cố gắng tôi rồi...vẫn rất cô đơn! Cô đơn sẽ thành “văn
chương”, hay thành những giọt nước mắt?

Sao người ta lìa Tổ Quốc...tại vì người ta “bơ vơ”? Sao người ta thích đọc
thơ...những câu thơ vô nghĩa?

Chẳng hạn “mưa nguồn chớp bể, ai người quân tử buồn không?”. Chẳng
hạn khi ngắm hoa hồng...sao cứ nghĩ môi người đẹp?

Hỡi ơi đôi mắt xanh biếc, gom lại thế gian này, chẳng? Tôi mơ ước gặp giai
nhân để chỉ kìa hoa quỳ nở...

Ôi chao hoa rừng hoa rú, hoa mọc trên những đồng hoang. Hoa mọc từ nỗi
cô đơn, nở khắp mà đâu là bạn?

Tôi thật tình có cố gắng, thật tình muốn mình thoát ra, chấp cánh và bay
thật xa hai chữ cô đơn quạnh quẽ...

Nhưng cuối cùng đành lặng lẽ, thưa người: “Tôi quá cô đơn!”. Tôi biết bạn
tôi sẽ buồn, thờ dài mà thành bão tố?

Tôi chép lại câu hỏi đó, tôi coi như sự để dành...biết đâu tôi hết “một
mình”, biết đâu rồi chim có bạn?

Anh nghĩ sao về điều này:

"Chỉ khi một đứa trẻ đối diện với cô đơn, nó mới bắt đầu trở thành một người lớn; và chỉ khi một con người đối diện với cô đơn, y mới trưởng thành. Cô đơn thì rất cần thiết cho người đến tuổi thành niên. Nó khuyến khích sự độc lập, và tất nhiên, để làm tăng sức mạnh nhân cách trong những hoàn cảnh xã hội thì khả năng chịu đựng cô đơn là điều không thể thiếu.

Cao Hành Kiện"

Và

Anh sống với nỗi cô độc của Anh như thế nào?

*Bạn tôi hỏi tôi thế nào, tôi để nguyên văn như thế...Coi như mưa nguồn
chớp bể, đêm qua quân tử băng khuâng...*

Mười Lăm Tháng Mười

*Lá trên cành lá còn xanh
Em khăn áo buộc mà đành gió bay...*

*Chín năm rồi, không lẽ: Vẫn còn ngày hôm qua, tôi lái xe vào nhà thì nghe
tin đau đớn...*

*Chín năm, hơi thở gượng rồi cũng tàn, tắt hơi. Em sống mới nửa đời, nửa
chùng Xuân thoát gẫy...*

Cành thiên hương vừa thấy bỗng thành ba cây hương! Chín năm trời, còn
thương, cành thiên hương thoát gãy!

Chín năm trời nước chảy qua cầu, mây qua cầu...em đang ở trên đầu con
sông hay ngọn núi?

Chín năm trời làm lũi thế mà tan như mây! Hôm qua và hôm nay...hôm
nào em chải tóc...

Những sợi tóc nằm dọc trên bờ vai nằm ngang, bây giờ nằm ngổ ngang thời
gian và thương nhớ...

*Thuyền không về cổ độ, cây đa hoài đứng mong...thấy gì? Một con sông!
Thấy hoài dòng nước cũ...*

Và hàng dương liễu rũ...và đêm sao muôn sao...Một hàng dương liễu rũ
một trời đêm muôn sao!

Kẻ Đó Người Đây

Sáng, khi tôi thức dậy, em mời tôi cà phê, rồi em nói đã khuya, chào anh
em đi ngủ...

Tôi đây, em ở đó, nửa vòng cầu, quá xa...Đó là nước là nhà, đó đang mùa
lũ lụt...

Em ngủ hay em khóc? Đọc báo tôi ghen ngào: Các tỉnh ở trên cao, nước
tuôn và tràn ngập!

Phố xá người tới tấp, kẻ té sấp, người trôi. Nước chảy xuôi không ngược,
người không bước mà...bay!

Nhà cửa và hàng cây tưởng đám mây cuộn cuộn. Lạ ghê những nhà lớn,
những biệt phủ...bình yên...

Qua tấm ảnh chụp nghiêng, biệt phủ đều thẳng đứng. lạ ghê cái sự sống
vẫn riêng cho ít người...

Còn nhiều người, thì thôi...trả cho trời đất hết. Cái sự chết sự chết, mô tả
nó thế nào?

Tách cà phê chao chao, tôi đâu có khuấy nó? Không khéo mà nó đổ.
Không khéo tôi cũng bay!

*

Tôi, thằng bé thơ ngây đứng bên ngoài Tổ Quốc, tiếng cười và tiếng khóc
nghe như chuông Giáo Đường...

*Em tôi đã lên giường, cái giường trôi ra biển. Nước Non tôi ai liệng xuống
Địa Ngục vậy Trời?*

Bác Hồ vẫn mỉm cười trong tấm hình trên vách. Tôi đá bay cái tách...lòng
tôi vỡ...tan...hoang!

Nón Lá Má Tôi Và Người Dưng

Má tôi đội nón lá, lâu quá thành nón mê. Má là Má-Nhà-Quê dầm mưa và
dãi nắng...

Có khi trên đồng trắng, có khi trong vườn xanh. Má tôi thương gia đình...
để các con thương nước!

Ba tôi làm tư chức hãnh diện vì Má tôi. Ba được chào Thầy ơi, Má được
chào Cô ạ...

Việt Nam không êm ả. Em tôi chết, chiến trường, anh tôi thì bị thương...và
tôi đi Cải Tạo.

Ba tôi chết, đầy máu. Má tôi khóc tới già...khi tôi đã đi xa, sau ba năm Má
mất!

Cái nón lá có thật! Cái nón thành nón mê...nghĩa là nó te tua, tôi nhớ...là
nhớ Má!

Dĩ nhiên tôi nhớ quá...ngôi nhà tôi dễ thương, trước-sau-chung quanh
vườn, Má tôi...và mưa nắng!

Đọc trên trang Hội Quán Các Bà Mẹ Việt Nam, tôi thấy lại xóm làng, tôi thấy
hình nón lá...

Má à, con nhớ Má! Hội Quán, tôi cảm ơn! Tôi, người xa Quê Hương...Hội Quán như Cố Quận!

Tôi gác tay lên trán...nhớ quá thời Đơn Dương, ai đó đi trong vườn...tưởng như con của Má!

Tôi nhớ Má, nhớ quá! Nhớ cả ai, người đứng...

Sắc Màu Kỷ Niệm

Em mặc áo dài vàng, tôi khen: Em đẹp quá! Nàng làm nghiêm, mới lạ: Em mặc áo màu cam...

Ờ, đúng, áo màu cam! Màu trái cam chín rục. Tôi hôn nàng trên ngực: Trái cam nằm ở đây!

Nàng vung đôi cánh tay, và...chim bay về núi! Từ đó, tôi làm lữ, đi và đi một mình!

Một đêm, chợt ngược nhìn, thấy trăng vàng rất đậm, lúc đó tôi mới cảm: Trăng vàng như áo em...

Rồi, từ đó, đêm đêm tôi chờ trăng tròn, khuyết. Tôi biết em đi biệt: cánh chim xanh của rừng...

Phật nói: Có là Không. Cam với Vàng mấy sắc? Tôi nghe lạnh trong mắt...
và ngực tôi hoang vu...

Hình như trời vào Thu. Trăng mờ trong sương khói, tôi không còn ai hỏi:
Sao còn gọi trăng xanh?

Tôi hiểu đời mong manh. Tôi hiểu tình cũng thế. Thì...té ra giọt lệ giống
cái chấm dầu than!

*Tôi nhớ em áo vàng...Nhiều hoàng hôn màu tím. Màu gì cũng kỷ niệm.
Màu nào cũng nhớ nhung!*

Tôi đi giữa vườn hồng, thấy nụ hồng màu trắng. Tôi tưởng tôi thấy nắng,
ấm làm sao, môi em!

Thơ Và Tranh Vẽ

Tôi nhìn em không chán trong bức tranh nhiều màu. Tôi nhìn em thấy
nắng, nắng đầy trong chiêm bao...

Tôi thấy em chỗ nào? Trong ngực tôi, có phải? Em có làm tôi đau sao mà
tim đập chậm?

Tôi lấy tờ giấy thấm mực trên bài thơ tôi. Tôi thấy em nhắm mắt...mà trời
vẫn mây trôi!

Tôi ngó mây trên đời, đời trà xanh bất tận. Tôi ngó con thuyền xuôi. Sông
ơ dài chi lắm?

Non nước tôi thăm thăm, lũ lụt trôi nhà dân. Lạ ghê nhà công chức, những
biệt phủ của quan...

Tại sao vẫn đàng hoàng đứng trên lô đất đẹp? Nước chảy quanh, chảy xiết,
chỉ chảy vào nhà dân.

Trên tấm banderôle...không hoan hô đả đảo. Có viết gì cũng...xạo. Cần
thiết: gạo, muối, đường...

Những con người đau thương...những bàn tay chơi với...những con đường
đi tới...lạy Chúa cho con cầu...

*Non Nước tôi về đâu? Tôi về đâu Non Nước? Chỗ nào tôi dừng bước? Chỗ
nào nước sẽ khô?*

Chỗ nào là bến mơ con đò ngang trở mái? Em sang sông trở lại, cội đa
mình nép mưa...

Em ơi, đó, bài thơ...Bài thơ nào cũng thảm! Những bức tranh màu xám ai
nỡ vẽ cho ai!

Khối Tình Tôi: Quê Hương

Tôi nhớ ai vậy nhỉ? Con chim xanh...là em? Con chim bay trong đêm là con chim vạc mẹ. Con chim bay ngoài bể...là con chim hải âu?

Ai chấp tay nguyện cầu mong trời êm bể lặng...sao hôm qua im ắng có chớp bể mưa nguồn? Có ai đó chợt buồn, nước non mùa bão lũ...Hôm qua là quá khứ và lịch sử như nhau? Má tôi từng nghẹn ngào, cánh cửa nhà khép, mở. Bầy con đứa nào ở với Má trong tuổi già? Bầy con đứa nào xa, xa gần bên cái chết?

Tại sao có ly biệt mà không có sum vầy? Tại sao có đọa đày mà không có hạnh phúc? Má tôi âm thầm khóc thắp nhang cho Ba tôi...Má tôi nở nụ cười ngày tôi về Cải Tạo...Má tôi nói thiệt xạ nói học một tháng thôi, sao bao nhiêu năm trời...biển dời và non đổi? Tôi nói: Má đừng nói vì đó là biển dâu!

Má tôi đi thắp nhang cầu trước bàn thờ Tiên Tổ. Tôi trở về vì nhớ Má, mai con đi xa...Má, hai mắt lại nhòa. Má khuôn mặt lại nhòa. Nếp da hay nếp đất? Tôi nhìn lên hình Phật, hai vành tai Phật dài. Tôi thấy cõi trần ai bụi mờ qua nhang khói...

*

Tôi đọc tin lụt lội, thấy mộ chí trôi trôi...thấy nhà cửa trôi trôi...thấy tất cả xa xôi...cả tôi, người cuối biển! Má ơi, kìa én liệng...Mùa Xuân, Xuân trong thơ!

Tôi nhớ ai, thần thờ. Con chim xanh trên núi. Ai mặc áo không ủi, ai mặc quần nhăn nheo. Ai, giữa nước non nghèo, cơm-canh-chan-nước-mắt... món gì ngon, ngon nhất để nhường cho chồng con...

Nước Chảy Đá Không Mòn

Nhiều khi tôi ngồi bóp trán: nghĩ gì cho lòng vui đây? Đọc rất nhiều sách Đông Tây, thấy mình vẫn hoài ngu dốt!

Nhiều khi muốn tìm cái cột, xin nó cho mình tựa lưng...mà cột nhà đâu giữa phòng? Cột đèn thì...đã vượt biển!

Nhiều khi muốn làm én liệng thì trời đang giữa mùa Thu. Bóp trán mà lạnh sương mù, nhớ thơ Nhã Ca muốn khóc (*).

Phải chi có thuyền độc mộc thả từ trên núi ra khơi. Thương quá nước lũ người trôi, vỡ đê đều có kế hoạch!

Nước nhà đã có Độc Lập, còn gì quý hơn nữa Trời? Sao dân mình chưa sống vui? Tự Do...có người tự tử!

Phải chi mình đừng xa xứ, sống mòn như những gốc tre. Năm ngoái, tôi có đi về, thấy nhiều gốc tre chó gặm...

Xa quê, nhớ quê nhớ lắm; trở về rồi nhớ nhiều hơn. Chỉ mong nước chảy đá mòn, có thác nào mòn chưa nhỉ?

Vũ Hoàng Chương nói: “Lũ chúng ta trót sinh làm Thế Kỷ bị Quê Hương
ruồng bỏ Giống Nòi khinh!”. Lũ chúng ta là lũ chúng mình, là mình nằm
trong lũ đó?

Nguyễn Vỹ nói: “Nhà văn An Nam khổ như chó!” Con chó mà khổ thì thôi
để cho chúng ta làm người nghe chuông Chùa ngân chạng vạng...

Nhiều khi tôi ngồi bóp trán, bóp tim, tìm một lời thanh...mà những giọt
mưa long lanh dưới ánh đèn như nước mắt!

() Thơ Nhã Ca:*

Đời sống ôi buồn như cỏ khô! Này anh, em cũng tựa sương mù, khi về tay nhỏ che trời rét nghe giá
băng mòn hết tuổi thơ!

Màu Chiều

Không nghe nói màu sáng
Không nghe nói màu trưa
Nghe nhiều người nói màu chiều...
Chiều...hàng cây nghiêng gió thổi
Chiều...sắp bay vào tối
Chim sắp bay về trước buổi hoàng hôn...

Người ta nói Nước Non
Trên non thường có nước

Non không đi không bước
Nước thì chảy ngoằn ngoèo
Rừng mang dáng diễm kiều
Khi suối chảy trong đó
Rừng có rừng có rú
Những con thú có nhà
Thấy người thì chạy xa
Còn ta với mình thấy nhau, ôm cứng...

Mình ơi khi mình đứng
Ta cái bóng bên mình
Có khi ta là hình
Mà mình không là bóng
Màu chiều lung linh sáng
Trên hồ long lanh sương!
Thương lắm Đà Lạt thương
Ai kìa về Đức Trọng
Ai kìa về Đơn Dương
Ai đi ngã Nha Trang
Qua Suối Vàng thảng thốt:
Núi, đồi, không bóng người
Trên trời mây trôi trôi
Đamrong xa tí tí
Có bầu khí khọt khẹt
Rồi bầu khí cũng...bay!

*Màu chiều màu xưa nay
Động trong hồn lữ khách*

Màu chiều khó làm khuây...()
Màu chiều là màu mây
Màu chiều là màu khói...
Màu chiều có tiếng dội
Những hồi chuông thành sao...*

(*) Thơ Hồ Dzếnh: *Ta là người lữ khách, màu chiều khó làm khuây, ngõ lòng mình là rừng, ngõ hồn mình là mây...*

Một Buổi Mai Nào

Một buổi mai nào...Một buổi mai!
Em ơi cứ ước để vui...hoài
Nếu không có nữa ngày mai nữa
Thì có cần chi thơ thật hay!

Thường thơ hay...chỉ là thơ cũ
Thơ cổ, thơ từ nghĩa địa thơ!
Chẳng hạn...Đường Thi không có luật
Toàn giai nhân đẹp tựa Tây Thi!

Ai làm thơ hay hơn Lý Bạch?
“Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung!”
Ai làm thơ hay? – Lý Thường Kiệt:
“Nam Quốc sơn hà Nam Đế cư!”

Ai làm thơ hay hơn Đặng Dung:
“Vận khứ anh hùng ẩm hận đa!”
Thơ đó, trời ơi thơ–nước–mắt
Vận khứ...nghĩa là vận–đã–qua!

Những cái gì qua đều quá đẹp
Như tình Mẫu Tử, tình Cha Con
Như tình con chó nằm bên mộ
Nhớ chủ như là nhớ–cổ–nhân!

Một buổi mai nào...trong chiêm bao
Trong mùa Xuân mới với hoa đào
Mà người năm ngoái đi đâu mất
Mất ngọc, đêm còn những ánh sao!

*

*Sáng nay em nói mưa nhè nhẹ
Em áo dài bay cũng ướt nhiều
Đây, chỗ của anh trời đã tối
Đêm mùa Thu lạnh gió hiu hiu...*

Nhìn Cánh Đồng Gợn Sóng

Hồi tám năm về trước, em bảo anh “con bò!”, em bắt anh ăn cỏ, vì tội anh
“làm thơ!”.

Rồi, tám năm bây giờ, anh vẫn còn khờ dại, lòng nhớ em nhớ mãi...mà mùa
Thu cỏ vàng...

Tám năm là thời gian. Ngàn năm thì cũng thế. Anh buồn buồn kể lễ
chuyện ngày xưa...vu vơ!

Cũng tại anh làm thơ, tóc xóa vai em lạnh, anh để em cô quạnh, em ghét
anh, phải thôi!

Chiều nay, anh bồi hồi, ngó cỏ vàng muốn khóc...em không đi đò dọc mà
em đi đò ngang!

Ba Mạ sợ muện màng bắt em rời xa Huế. Anh lên rừng gặm mía có khác
gặm cỏ đâu!

Sông Hương có mấy cầu, anh không cần thiết đếm, chỉ nhớ Trường Tiền
tím...tím rìm màu hoàng hôn!

Tóc em thoáng qua hờn đáy ly cà phê hiện. Em thấy đó rồi biến...Tám năm,
ôi thời gian!

*Em thoáng hiện về trong đáy cốc, nói cười như chuyện một đêm mơ! Thơ
Quang Dũng bao giờ, bây giờ như giấc mộng!*

Nhìn cánh đồng gợn sóng, anh nhớ quá Filmôm, lá cỏ nhai buồn buồn, em
bây giờ...biền biệt!

Mai Em Đi Về Ngoại

Mai em đi về Ngoại...về lại bến đò xưa. Đò bây giờ hết đưa bởi cái cầu đã
bắc!

Mai, chắc em có khóc thấy cây đa như mừng...nhưng mà rồi, mênh mông
cánh đồng mùa Thu mới...

Bao nhiêu năm chờ đợi...cảnh cũ còn bao nhiêu, chắc chỉ có buổi chiều,
mây tím...hoàng hôn cũ!

Em ơi buồn không rủ mà buồn đi theo em! Anh không được đi bên (không
bao giờ được cả!).

Em vẫn đội nón lá mà không có bài thơ! Ôi nón lá bài thơ...bây giờ xa lạ
Huế!

Anh cài nhiều giọt lệ trên mỗi lá cây đa. Em nhớ đi xa xa kéo mà mưa ướt
áo!

Em ơi buồn rào rào, em nghe guốc kêu không? Đó là những tiếng lòng
tưởng chừng xưa tiếng pháo...

Ngoại chắc sẽ bằng cháu, em sẽ trao gói quà, Mẹ chắc sẽ xuýt xoa gọi Ba ra
mừng với...

*

*Đường Bà Trưng gió thổi, áo dài em bay bay. Và trên trời mây mây...và
anh...mưa trên núi!*

Em có ra thăm suối – suối Cam Ly không em? Những tờ thư đã lem nếu còn
bám đầu đó!

Thơ Tản Đà Cũng Bay

Em đi bằng xe máy, em vượt ba ngọn đồi, nhưng khi em ngồi, ngả lưng,
em bật khóc...

Anh, một con đò dọc trôi trên dòng sông xanh! Em gọi theo thất thanh...
bến đò ngang cũng khóc!

Em mở sách ra đọc, câu nào cũng mây bay...anh trên từng ngón tay. Em
lấy tay cào mặt!

Hãy ôm em cho chặt, chỉ có gió bao quanh! Gió làm cho màu xanh của lá
rừng vàng úa...

Em ngắt vài cọng cỏ...thấy mình thật nhỏ nhoi, thấy anh như bật cười: em đúng là nhỏ nhắn!

Em vượt ba đồi trắng. Em bây giờ rất đen. Đó là hình ảnh em: nhớ anh buồn đứt ruột...

Em không là quen thuộc! Em không là của ai. Nước mắt cứ ứa hoài suốt một đời con gái!

Mình xa nhau cũng phải. Chim ngậm trăng cũng xa. Anh từng nói Thiên Nga là một loài chim quý...

Thật tình em ngã quy. Em bị thương anh à. Dòng sông trôi, mãi, xa...quê nhà ba ngọn núi:

“Ba Vì Tây Lĩnh non xanh ngắt, một dải Thu Giang nước vẫn đầy!”. Thơ Tản Đà...cũng bay. Em bay...Buồn mọc cánh!

Mười Lăm Phút Ở Phi Trường Liên Khương

Những tờ thư em bỏ xuống dòng suối Cam Ly. Em đứng dậy. Em đi. Cuộc biệt ly là vậy...

Bao nhiêu năm em nhỉ, dòng Đa Nhim vẫn đầy. Vá lá trên ngàn vẫn bay khi mỗi mùa Thu tới...

Không có ai chờ đợi ngày em trở bước về. Nhớ chớ mái tóc thề...mà thôi,
em đã cắt!

Bao nhiêu lòng se thắt chỉ vì một câu thơ...*Cảnh như người vậy, tương tư
đến mây cũng xám, trời mờ bỗng xanh...*

Thơ đó, thơ của anh không ngờ thành thiên hạ! Ba mươi năm xứ lạ...thơ
vẫn như còn quen!

Em à, anh nhớ em...Cánh thư tình rất mỏng, bỏ xuống nước gợn sóng, giữ
trong lòng, bão chẳng?

Anh nghĩ em là trăng, có con chim ngậm nguyệt bay ngang rừng xanh
biếc...Mùa Thu vàng ngấn ngời!

Ôi con chim bơ vơ ôi con chim bơ vơ trong bài thơ nào đó...Anh nhớ lắm Eo
Gió, nhớ cả ga Cà Beu, nhớ những con bò bên đường rày xe lửa...

Anh nhớ em, anh nhớ...mà anh không trông mong. Gái lớn lên lấy chồng...
Cải lên nông, sắp Tết!

Xe vượt đường cao tốc, xóm làng chỉ là sương. Máy bay ở Liên Khương
chưa phải đây Đà Lạt!

Mãi Mãi Tình Ca Dao

Hôm nay em về Ngoại, em đi bằng...xe đò, chớ không bằng con đò hồi em
mười bảy tuổi!

Em khoe xe đò mới, chạy đường xa rất êm, em uống cà phê, quên, rằng
mình đi ban tối...

Em về, vẫn nhớ lối có hàng trúc hai bên, có những vì sao đêm...nhớ em còn
nhấp nháy...

Chỉ anh là không thấy (kể cũng lâu quá mà). Hai cây đào chưa hoa, bởi vì
chưa tới Tết!

Em về, anh theo riết...và dĩ nhiên anh mệt.
Chúc em về Ngoại vui!

*

Tôi nói cho em cười...ôi hàm răng tôi nhớ!
Một đời anh mắc nợ, em ơi, bài ca dao:

*Mình về có nhớ ta chăng?
Ta về ta nhớ hàm răng mình cười!*

Thôi, cũng khuya lắm rồi, anh chúc em vui trọn một ngày mới Quê Hương.
Nếu trái đất đừng tròn, mình không đầu thương nhớ...

Con chim xanh mới đó, chợp cánh bay...về rừng. Em hai má có hồng...hoa
vì em mà đẹp! Anh nhớ em dấu giếp còn in mãi đường xưa...

Sáng Nay Mới Bình Minh

Anh nhớ em dấu giếp...Em làm đất nở hoa! Con đường xưa, xưa, xa,
thương em...vì dấu giếp!

Nếu đất trời mà hẹp, tình đâu có vô biên? Anh nhớ em. Nhớ em. Vô biên
như trời đất!

Anh biết anh không mất...vì Quê Hương vẫn còn, một chút biển, chút non,
một môi son...hoa nở!

Dù hoa...hoa mắc cỡ! Tại vì mình hết thôi. Sống không có nụ cười, tại sao
mình không khóc?

Quê Hương là Tổ Quốc! Nuốt nhục, kìa Đặng Dung. Đau lòng, ai đau lòng?
Tướng Quân Trần Quốc Tuấn...

Mở lịch sử, thơ thần, ta thấy gì người xưa? Không ham sống nhục, nhớ, thà
chết làm cây cỏ...

Em, để dấu giếp đó, con đường làng nở hoa...Anh dù cuối trời xa, nhớ em...
ai cấm chớ?

Mỗi bước em hoa nở! Đất Nước mình đẹp xinh...*Trúc xinh trúc mọc đầu
Đình, em xinh em đứng một mình cũng xinh!*

Em à, em của anh, em là biển anh vượt...đi theo em từng bước và rồi anh
lại về: Không Đâu Đẹp Bằng Quê (chắc chắn là Quê Ngoại). Hãy nghe Ba
Má nói: Mừng Ghê Con Cháu Mình!

Sáng nay mới bình minh, cửa nhà vang tiếng gõ. Ba Má chạy ra mở, ôm
em...và ôm em!

Lại Thêm Một Bài Thơ

Em trở về thăm Ngoại đúng mùa hoa dã quỳ...Ngày năm trước em đi, hoa
dã quỳ cũng nở!

Điều làm cho em nhớ: những cánh hoa...đúng mùa! Đó cũng là câu thơ /
anh thương em biết mấy!

Trời thường cho con gái / tấm thân thật mỏng manh / giống như tà lụa
xanh / phất phơ trong ngày gió...

Em! Trời ơi em, đó! Những tiếng ho khô khan trước những đóa hoa vàng /
sương chan hòa nước mắt!

Em nói em không khóc / nhưng tiếng em nghẹn ngào và giọng em nghe
sao / nao nao, kỳ, khó tả!

Đà Lạt mình đẹp quá, em đẹp giữa rừng hoa! Nói rừng, thấy bao la / tình
anh bên em nhé!

Tình anh, anh kể lể, em nghe đi, em yêu...

*

Mấy tí hôn là nhiều hơn nụ đầu em nhĩ? Rồi, hỏi bao thế kỷ mà tình là thiên
thu?

*Anh nghe gió vi vu / tưởng nghe em đáp lại. Nắng soi vàng nửa mái / ngói
nhà lâu mỏng sương...*

Đôi bờ cầu yêu thương / rìa lông trên mái ngói / không biết chúng nó nói .
gì, anh...anh chỉ nghe em ho!

Lại thêm một bài thơ vì hoa quỳ mà có. Nâng hoa lên em thở / phấn hương
bay về anh...

Thà Coi Như Cuộc Bể Dầu

Em về ở được một đêm, sáng mai ngả nón trước thềm chào Ba, rồi hôn
ngực Mẹ, rồi là...con đi!

Em về, em biết về chi, đời trăm năm một buổi về còn hơn...để cây đa đó nó
buồn lá bay!

Em về không hỏi thăm ai, kẻ còn, người mất, hỏi hoài thấy đâu! Thà coi như cuộc bể dâu...biết rồi!

Em về như chẳng về thôi! Nhà anh xanh khói đầu hồi chim kêu. Thấy em một thoáng, cũng nhiều, thừa em!

*

Em về ở được một đêm...có năn nỉ cũng không thêm một giờ! Mà năn nỉ chắc ai chờ? Trăm năm một chuyến con đò...đã xa!

*Em về...về với người ta
Một hành lang rộng buồn da diết người...(*)*

(*) Thơ Diễm Châu:
*Chị về đây với người ta
Một hành lang rộng buồn da diết buồn!*

Tình Yêu Ấm Áp

Trước khi mùa tuyết tới, mùa mù sương đã về...Trời mới trong, thấy mê, bây giờ mù sương trắng!

Mặt trời lên...chưa nắng để mù sương thỏa tình! Có bao giờ bình minh mà ngỡ ngàng như thế?

Hai mắt em đầy lệ: Em tìm không thấy anh! Cái cục ghen mong manh sao
nó đè ngực, nặng?

Em không cay không đắng, em nhẹ nhàng như sương. Em vẫn rất dễ
thương...mà hai mắt khép lại.

Em biết em con gái, mười hai bến nước chờ. Bến nào đẹp như mơ? Bến
nào buồn bát ngát?

Con chim bình minh hót...trên cành, ôi mùa mai. Thơ đó, ý của ai? Ông
Nguyễn Du, tiền kiếp? (*)

Em, hai con mắt khép. Ngủ nha em, anh yêu! Anh tin lắm trưa chiều mù
sương kia sẽ tản...

*Đôi mắt em: nguồn sáng. Tấm lòng anh: mặt trời. Mình bên nhau suốt
đời...đôi đời là thời tiết!*

Những bức hình chụp tuyết, những tấm ảnh chụp sương...em thấy mà, dễ
thương...bởi tình yêu ấm áp!

(*) Thơ Nguyễn Du:
*Lơ thơ tơ liễu buông mảnh
Con oanh học nói trên cành mùa mai.*

Từ Một Cái Tên Dễ Thương

Tôi không biết Chuẩn Vy có ý nghĩa là gì, nhưng trên giấy đã ghi thì tên em
đẹp nhất!

Cũng như tổ ong mật, mình thấy cái tổ thôi, khi ong bay hết rồi, mình mới
thấy tổ Mật!

Và, lúc đó sự thật là gì mình quý yêu! Và lúc đó, sáng, chiều, chỉ một điều
tâm niệm:

*Thích cái gì – đi kiếm! Yêu cái gì: đi tìm. Dù...tìm như tìm chim, dù chim
bay tứ tán...*

Biển đẹp nhất: lãng mạn. Thơ đẹp nhất: thơ tình. Ngày đẹp nhất: bình
minh. Còn, Chuẩn Vy, ngoại hạng!

*

Tôi, một thời trai tráng.

Tôi, một thời tạ tòn.

Tôi, một nỗi miên man: Mình sống vì mình sống! Sống bởi vì Hy Vọng:

Nửa Trái Sim Cũng No!

Chuẩn Vy là bài thơ...làm, khi nhìn mây trắng...

Hoa Quỳ Nở Hoa Quỳ Tàn

Hoa quỳ nở. Hoa quỳ tàn.
Mây trắng vẫn hợp, tan / trên rừng cao núi cả. Anh về như người lạ. Hoa
nở, tàn, băng khuâng...

Anh về như mùa Xuân khi hoa quỳ đơm nụ, khi tuổi em mới nhú trên núi
rừng đạn bom...

Anh về, buổi chiều hôm khói lam vờn mái rạ. Dáng hình xưa, Ba, Mẹ... Một
cõi trời Quê Hương!

Anh về hôn Đơn Dương từng lá ngô xanh mướt. Nếu gặp em mà được ôi
tình cờ tình yêu!

Lá ngô bờ sông, chiều. Gió lay từng chiếc lá. Em chắc từng thấy lạ: Gió...
không có người theo!

Thơ Trúc Thông buồn hiu:

*Lá ngô lay ở bờ sông
Bờ sông vẫn gió người không thấy về...*

Hỡi những người xa quê bao giờ lòng mới động?

*

Bao giờ biển hết sóng?
Bao giờ sông hết sâu?
Bao giờ hết thương nhau...người ta thành sương khói?

Anh hỏi hoa, không nói! Giọt sương chiều, lệ em?

Anh hỏi cả ban đêm...đèn nhà ai vừa tắt! Anh chấp tay lạy Phật, Phật nói:
mở đường đi!

Mười bảy, em vu quy. Anh bông em, bông súng...Mấy mươi năm hy vọng,
hòa bình hay giấc mơ?

*Đơn Dương sông không bờ. Đơn Dương núi không ngọn. Anh nhớ em
đội nón, chiếc nón lá Gò Găng...*

Anh nhớ em, nhìn trăng. Và, em ơi, trăng khóc. Hoa quỳ tàn sẽ mọc mấy
mùa Thu năm sau...

Dỗ Giấc Người Yêu

Em ngủ đi em, trời đã tối, ngày dài, năm tháng cũng dài theo...Như con
sông nhĩ, dài vô tận, như biển, trời ơi sóng cứ nhiều...

Anh nói biển sông, anh dỗ đó! Em hiền em hãy ngủ cho ngoan...Hãy như
bé bỏng thời thơ dại, ai nói gì ta cũng cứ tin!

“Nước bốn ngàn năm không người nhớ, dân bao nhiêu triệu cứ còn ngu!”.
Tản Đà đã nói như đinh đóng, ai nói thêm chi cũng tăng lờ...

Định mệnh bắt đầu từ Xích Quỷ, dân thì Con Đỏ với Con Đen! Văn Lang vẫn
vận...người Giao Chỉ...rồi tới An Nam, tới Việt Nam...

Em ngủ đi em, anh lắng xẹt, ru em buồn nhĩ giọng Nam Ai! Nếu câu vọng
cổ nhiều tha thiết, ta có non sông: tiếng Thờ Dài!

*

Em ngủ đi em! Em nhược tiểu! Đại Cồ Việt chỉ một thời nông! Biển Nam
của-nước-Nam thành Chết...lớp lớp người đi vượt biển Đông!

*Lớp lớp người đi, hàng nối hàng...Những con thuyền chở lũ thuyền nhân;
Mỹ Tây hỏi chớ mi-đâu-tới, dạ-bấm-thưa rằng: Tui Việt Nam!*

Anh khóc với em rồi nhắm mắt, mình vào giấc ngủ nhé, Thiên Thu! Quê
Hương mãi mãi bờ tre trúc, kiếm gốc sồi ta dỗ giấc mơ...

Hỡi các sử gia...các ông là Sử Da thôi hà...Buồn quá! Hết nước mắt rồi nha.

*

Hai câu thơ nói rằng của Tản Đà, sự thật nguyên tác: Nước bốn ngàn năm
không người nhớ, dân hăm năm triệu toàn trẻ con!

Trước đó, Trần Tế Xương có hai câu: Thiên hạ có khi đang ngủ cả, tội gì
mà thức một mình ta?

Sau đó, Phan Bội Châu có hai câu: Nước bốn ngàn năm chưa thức tỉnh, Dân
hăm năm triệu hãy còn mê!

Em Có Nghe Lòng Nhớ Trái Sim

Trời mưa hồi tối. Mưa nhỏ nhỏ cũng đủ cho mình trở giấc khuya. Sáng dậy, ngó ra vườn, có nước. Không nghe chim hót, chắc còn mưa?

Và, mưa buổi sáng, mưa đang tới. Cũng nhẹ nhàng thôi. Cũng nhỏ thôi. Dặn cháu lái xe nên cẩn thận, mưa đầu mùa đường trơn, nước trôi...

Mưa! Lậy trời mưa cho cỏ mọc, cho hoa vườn tôi nở đóa bạch hường...Tôi nhớ màu hoa trinh trắng đó. Giọt mưa trong suốt ngó mà thương!

Tôi biết lòng tôi rất nhớ nàng. Mưa này có mát ở Đơn Dương? Mưa này có mát ra ngoài Huế? Em dám chìa môi cho anh hôn?

Tôi nói với mưa, tôi nói thầm...Hôm nay ngày lễ của người Âm. Halloween có mưa nè nhẹ...liệu ai về đây ghé bước không?

Tôi đứng nhìn mưa...mưa dịu dàng. Nhớ ôi nhớ quá áo em vàng. Mã Châu, bóng ngựa bay trên lụa. Lụa đẹp như người xứ Hội An!

Em giữa chợ quê, giữa Sài Gòn, tay nâng cái rổ trái bòn bon...Em ăn một trái em nghe ngọt, em có nghe lòng nhớ trái sim?

TRẦN VĂN LỆ